

De wapenrusting van een verloste Pelgrim

G.P.P. Burggraaf

DE WAPENRUSTING
VAN EEN VERLOSTE PELGRIM

G.P.P. Burggraaf

DE WAPENRUSTING
VAN EEN VERLOSTE
PELGRIM

Uitgeverij "De rokende Vlaswiek"
Postbus 47 - 2820 AA Stolwijk

Omslagillustratie: GPPB.

ISBN 90-76100-02-0

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ “DE ROKENDE VLASWIEK”
HARSKAMP 1997.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De verlostte Pelgrim

Schriftgedeelte: Psalm 124

Waarde lezers, we leven in een tijd waarin veel gestreden en veel geleden wordt, en dat op alle gebied. Maar Paulus zegt: *“En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden.”* 2 Tim. 2:5. Dat is dus geen wettische strijd, ook geen vleselijke strijd, maar een wettige strijd. De strijdende Kerk op aarde wordt geoefend in die strijd, en de triomferende Kerk is die strijd reeds te boven. In de hemel leeft de Kerk niet meer door het geloof, maar door aanschouwen. De strijdende Kerk, echter, heeft een strijd zolang zij op aarde is. Het is de goede strijd des geloofs. Het is geen strijd om de zaligheid te verdienen, want dat heeft Christus voor de Zijnen gedaan. Het is een strijd die onlosmakelijk aan het ware geloof verbonden is. Daar hoeft Gods volk niets voor te doen, want de Koning der Kerk zegt: *“Uw vrucht is uit Mij gevonden”*. Hos. 14:9. Daarom is het onmogelijk dat degenen die door een waarzaligmakend geloof met Christus verbonden zijn, geen vruchten voortbrengen van geloof en bekering.

Paulus kon door vrije genade daarvan een helder verslag geven en zegt op het laatst van zijn leven: *“Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëin-*

digd, ik heb het geloof behouden; Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.” 2 Tim. 4:7-9.

En hoewel de kroon der rechtvaardigheid voor al Gods kinderen is gereserveerd, is deze kroon alleen te ontvangen door een wettelijke strijd. En voor die geloofsstrijd is een wapenrusting nodig. Niet dat de strijdende Kerk iets moet verdienen, want ze is slechts wapendrager in het leger van Christus, Die Zelf de Banier draagt boven tienduizend, Die de pers alleen getreden heeft. Want Hij is Overwinnaar in de strijd, en geeft Zijn volk de zegen. *“De buit van ‘t overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.”*

Waarom moet de Kerk dan nog strijden?

Het gaat hier niet over een strijd óm het geloof, maar over een strijd dóór het geloof. De strijd óm het geloof is een verloren strijd, want je ontvangt het ware geloof niet door strijd, maar uit vrije genade.

Is er dan geen strijd vóór het geloof?

Jawel, maar dié strijd heeft niets met de goede strijd des geloofs te maken.

Hoe ziet u dan de strijd die aan het geloof vooraf gaat?

Dat is een strijd met eigen wapens, om God uit handen te blijven, want wij willen het van God niet verliezen. Daar is genade voor nodig.

Maar is er dan geen 'leven' voor het geloof?

Er is geen zucht 'leven' voor het geloof, want waarvoor zou anders het geloof nog nodig zijn? Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Maar je kunt het toch niet afwachten?

Dat doet een mens toch wel, want er is niemand die naar God vraagt, zegt Gods Woord.

Maar ik bid iedere dag.

Bent u dan van al dat bidden bekeerd geworden?

Moet je dan niet bidden?

Het is maar net wat u onder bidden verstaat.

Bidden is toch bedelen om genade?

Dat hebt u heel goed geformuleerd. Nu geeft u zelf het goede antwoord, namelijk dat bidden óm genade, de genade zelf nog niet is. Anderzijds zal een onbekeerd mens nooit in der waarheid bij God bedelen om genade, want genade vraagt naar genade. Als een schuldenaar aan zijn schuldeiser kwijtschelding van een gemaakte schuld verzoekt, dan is hij met dat verzoek de schuld nog niet kwijt. Daar moet de kwijtschelding door die schuldeiser op volgen, dat is toch eenvoudig, nietwaar?

Nu, zo is het ook met de strijd die aan het geloof vooraf gaat. Dat geschiedt in de wettische bekering, dat is een strijd om zelfbehoud, want een mens wil nu eenmaal in het leven blijven en niet verloren

gaan. De wettische bekering is echter geen voorwaarde om tot het geloof te komen, maar deze dient om door de Wet aan de Wet te sterven, om Gode te leven door het geloof des Zoons van God. Als de Heere met Zijn Geest in ons leven komt, dan doet Hij een mens geloven dat hij of zij niet verloren gaat, maar verloren is. Daarom werkt God in de waarachtige bekering op onze dood aan. Dat wil zeggen dat de Heere ons doet geloven en beleven dat we in een totale doodstaat liggen. Want God kan alleen Zijn genade kwijt aan een dode zondaar. “... *de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.*” Joh. 5:25.

Er is dus geen enkele zaligmakende voorbereiding voor de wedergeboorte.

De strijd die in dit boek beschreven is, betreft *de goede strijd des geloofs*, die alleen gereserveerd is voor de ware gelovigen, in alle tijden en plaatsen. Het is dus geen wettische strijd, maar een geloofsstrijd. Het is echter geen strijd waarin geweld gebruikt wordt. Dat is het paradoxale geheim van de goede strijd des geloofs, door de wapenrusting Gods.

Wat betekent dat “de wapenrusting Gods”?

Het woord *wapenrusting* zegt het al, namelijk rusten op het wapen van God, door het geloof.

Wat is het wapen van God?

Woord en Geest!

De Kerk leeft in het aardse woestijnleven door

Woord en Geest, zodat zij mag rusten op haar Liefste, Die de tafel toericht in de woestijn. De wapenrusting Gods is een uitrusting met de meest effectieve wapens tegen de driekoppige vijand der Kerk: wereld, duivel en het eigen verdorven ik.

We zullen, met de hulp des Heeren, eerst stilstaan bij Psalm 124, waarin verklaard wordt wie de Pelgrim, die de goede strijd mag strijden, eigenlijk is en hoe hij verlost is geworden. Ten tweede: waaruit zijn wapenrusting bestaat.

Dus we overdenken in dit boek:

1 De verlostte Pelgrim,

Psalm 124

2 De wapenrusting van de Pelgrim,

Efeze 6

We zullen eerst Psalm 124 met elkaar lezen.

1 Een lied Hammaäloth, van David. Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël,

2 Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, als de mensen tegen ons opstonden;

3 Toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak.

4 Toen zouden ons de wateren overlopen hebben; een stroom zou over onze ziel gegaan zijn.

5 Toen zouden de stoute wateren over onze ziel gegaan zijn.

6 De HEERE zij geloofd, Die ons in hun tanden niet heeft overgegeven tot een roof.

7 Onze ziel is ontkomen, als een vogel uit den strik der vogelvangens; de strik is gebroken, en wij zijn ontkomen.

8 Onze hulp is in den Naam des HEEREN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.

Nu dan eerst het woord aan een pelgrim, reizende naar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.

De weg naar Jeruzalem, dat boven is, is bezaaid met slangen, doornen en distelen. Want de Heere heeft Zijn volk geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden thuiskomst. Maar het is een weg waarop de dwaas niet kan dwalen en waarop een pelgrim zijn voet niet aan een steen zal stoten.

Waarde lezers, ik wist met deze Psalm geen raad, want de weg naar Jeruzalem is feitelijk met geen pen te beschrijven en met geen woorden uit te drukken. De wegen die de Heere met Zijn volk gaat liggen opgesloten in de Weg, de Waarheid en het Leven. Gods wegen liggen besloten in het kabinet van Gods eeuwige raadsbesluiten. Ik wist geen raad, maar God weet raad, want Zijn Naam is Raad.

Hoe zal ik de weg beschrijven, die Christus voor de Zijnen is gegaan, zonder van Hem geleerd te zijn en zonder door Hem bediend te worden? Ik ben zo blind en dwaas in 's hemels wegen. Geve de Heere te zien op Hem, opdat we bediend zouden worden uit Hem, dan zal het wederkeren tot Hem, Zijn Naam ter eer en mocht het zijn tot onzer zielen zaligheid.

De pelgrim uit de 124e Psalm lijkt geheel buiten adem. Zijn hart is vol van God, en als je vol bent van God, dan raak je snel buiten adem, want de liefde is zwaar en niet te dragen. Deze pelgrim kan het wonder niet klein krijgen, want Gods daden zijn met het verstand niet te bevatten, alleen maar te bewonderen en te aanbidden. De jubel, die hij hier uitstoot, is gelijk de jubel van een vogel die zojuist uit de strik van de vogelvanger is ontkomen.

“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël.”

Dat is geen volzin, maar de uitroep van één, die adem te kort heeft om de zin af te maken. Want er staat geen punt, maar een komma. Het is als het ware een bazuinstoot om aandacht te wekken voor de wonderdaden des Heeren. Het is een pelgrim die zich tussen het gekrioel der volkeren bevindt. Het is geen monnik die zich in eenzame afzondering heeft teruggetrokken. Het is blijkbaar ook geen stille in den lande, die door iedereen over het hoofd gezien wordt. Nee, het is een pelgrim die midden in de wereld en de werkelijkheid van het leven staat. Een wereld waarin geen plaats is voor het levende Kind. Toen Christus nog maar net op aarde was, moest Hij vluchten voor Heródes. Maar de vlucht van Christus was een Borgtochtelijke vlucht, om de vluchtende pelgrim van deze Psalm voor Zijn rekening te nemen, voor tijd en eeuwigheid.

Nu vraagt deze pelgrim ons aller aandacht voor hetgeen de Heere voor hem geweest is.

“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël.”

“Ten ware...” Die uitdrukking kennen wij niet meer, maar het is een uitdrukking die een diepe inhoud verbergt. De uitdrukking *“Ten ware”* schreeuwt om aandacht. Het is als het ware een aankondiging van een belangrijk getuigenis.

Zoals zondags het gebeier van de torenklok de burgerij oproept om zich ter kerke te begeven, om de Woorden Gods te horen, zo is de uitdrukking *“Ten ware”*, die hier twee keer gebruikt wordt, het inluiden van een lied dat absoluut gehoord moet worden.

De pelgrim, die deze uitroep bezigt, is niemand anders dan David. David, die blijkbaar uit grote nood en dood is ontkomen, zet als het ware de bazuin aan de mond, en roept het ons toe: *“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël.”*

‘Gij zonen en dochters van Jeruzalem’, bedoelt David hier te zeggen, ‘kom nu eens wat nader, want ik kan er niet over zwijgen, welke grote dingen God aan mijn ziel gedaan heeft.’ *“Komt, luistert toe, gij Godgezinden, gij, die den HEER’ van harte vreest, hoort, wat mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.”*

Als de Heere je ziel redt, dan is het niet mogelijk dat je dat kunt verzwijgen, dan zouden zelfs de stenen gaan spreken.

We hebben tegenwoordig een praat-christendom,

dat wezensvreemd is aan de bevinding van Psalm 124. Gods volk wordt echter van de ene ramp in de andere ramp geworpen, omdat zij zo traag zijn Gods lof te vertellen. Want Gods lof wordt in het oordeel geboren.

“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël,” kunnen we ook vertalen met: ‘**Als** de HEERE **niet** bij ons geweest zou zijn.’

Wanneer, David?

“Nou, toen de mensen tegen ons opstonden....,”

Wat dan, David?

“Toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak.”

David roemt eerst in God en vertelt daarna hoe hij er aangekomen is.

Je hebt van die mensen, die altijd hun weg willen vertellen; David begint niet met de weg, maar met de enige Troost, beide in leven en sterven.

‘*Ten ware de HEERE*’, dat is: ‘Geloofst zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus. Geloofst zij mijn Verbonds-Jehova.’

David zet in deze Psalm het einde aan het begin en geeft God de eer. Dat zien we ook bij de Heidelbergse Catechismus, waarin de opstellers de enige Troost aan het begin geplaatst hebben en pas daarna gaan verklaren door welke weg God die enige Troost komt te schenken.

David wil hier dus zeggen: ‘Mensen, die benauwd-

heden, daar hang ik geen gewicht aan, want Christus is in mijn benauwdheden benauwd geweest. Hij heeft het gewicht van de schuld voor mij weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël,” - “Want wie roemt, roeme in de Heere.”

Maar David wil ook wel vertellen hoe hij er aangekomen is. Want dat ging door nood en dood.

“Toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak.”

Er staat niet: ‘Toen zouden zij ons gedood hebben in een eerlijke strijd’, nee, het was vele malen erger. Er staat: *“Toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak.”*

Verslinden is zoiets als voor eigen waarneming levend ter helle varen.

“De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen.” Dat was de beleving van Hanna en van al Gods volk.

Waarom kan Gods volk ter helle nederdalen? Omdat Christus Zijn volk vóór geweest is, want Hij is in haar plaats nedergedaald ter helle. Als dat waar wordt, dan gaan we met David en al Gods volk uitroepen: *“Het zijn de goedertierenheden des HEEREN, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben.”* Jer. 3:22. Dan heb je adem te kort om te vertellen wie God voor je geweest is.

Maar als wij de grootheid van God willen bezingen, dan zullen we eerst recht vernederd moeten worden. We hebben een tekort aan ware ‘Godlovers’,

omdat de ware vernedering ontbreekt.

Maar het ontbreekt de Heere niet aan genade. Het is maar een wenk van Zijn Alvermogen en we liggen midden in het oordeel God te loven, omdat Christus in het oordeel verslonden werd.

“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, als de mensen tegen ons opstonden; Toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak.”

Waarde lezers, hebben we deze Psalm al eens gezongen, zoals David die mocht zingen?

Christus was in de ure des doods bij David en bij al Zijn volk, maar God was niet bij Christus. God verliet Zijn lieve Zoon, in dat aller dodelijkst tijdsgezicht op Golgotha en stortte Zijn volle toorn over Hem uit, waardoor Christus onder dat heilige recht verloren ging en van God verlaten werd, om Zijn Kerk nimmermeer te verlaten.

Christus kon Psalm 124 niet zingen, want Hij verging onder de gramschap Gods. Hij werd door de toorn Gods en de helse Godsverlating verslonden, in mijn plaats.

Toen Christus uitriep: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”* Toen juichte de hel en alle duivels maakten een rondedans op Golgotha.

Maar de hel heeft te vroeg gejuicht, de duivels hebben te vroeg gedanst, want toen Christus uitriep: *“Het is volbracht”*, bestierf het satanisch gehuil der duivelen en schudde de hel op zijn grondvesten. Want de jubel van Christus overstemde hemel en

aarde, deed de duivel zwijgen en de hel verstommen. *“Toen hieven zelfs de heid’nen aan: De HEER’ heeft hun wat groots gedaan.” Ps. 126:1.*

Toen Christus uitriep: *“Het is volbracht”*, openbaarde Hij in de tijd, wat reeds in de eeuwigheid besloten was. God is de duivel een eeuwigheid voor geweest. De duivel loopt altijd achter de feiten aan. En als het geloof niet in de beoefening is, dan loopt Gods volk ook achter de feiten aan.

Het ware geloof wordt echter beproefd, zoals hier bij David.

“Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, als de mensen tegen ons opstonden;”

Welke mensen, David?

’De kerkmensen! Mensen met een schoon gelaat, maar met een duivels hart.’

De vervolging begint altijd **in** de kerk. Niet door de randfiguren, maar het meest door ouderlingen en schriftgeleerden. Zo is het Christus ook vergaan en wij moeten maar niet denken dat dit veranderd is. Weet u waarom Christus aan het kruis geslagen is? Uit afgunst, want de dood kon het Leven niet verdragen. Dat is vandaag nog zo.

Waarom kon Saul David niet verdragen?

Omdat David zijn tienduizenden versloeg in de Naam des Heeren, en Saul een paar duizend in eigen naam.

Toen Saul voelde dat de Heere van hem geweken

was, en zag dat de Heere wel met David was, ontstak zijn toorn tegen David en pleegde hij een moord-aanslag op hem. Maar David wendde zijn aangezicht tweemaal van hem af, omdat de Heere zijn Schild was. Daarom mag David in deze 124e Psalm in God eindigen. David geeft God de eer, want hij zegt als het ware: ‘Als de Héere niet bij me geweest was, dan zou Saul mij levend verslonden hebben als zijn toorn tegen mij ontstak.’

David heeft zeven jaar voor Saul moeten vluchten. Waarom? Omdat David door de vernedering verhoogd zou worden. Want zonder vernedering is er geen verhoging.

Gelukkig dat Saul nu dood is, schrijver.

Was dat maar waar, lezer, Saul is nog springlevend. Hij zit menigmaal in de kerkbank en in de kerkenraadsbank, want Saul was ook onder de profeten.

Nu moeten we geen toepassing voor een ander maken, want weet u waar Saul het meeste huist? In mijn eigen hart, in Davids hart, daarom was die man zo menigmaal benauwd. Want als Saul op bezoek komt, mensen, dan heb ik geen leven meer, want Saul kent geen genade! Verstaan we dat?

David heeft vele vijanden gehad, tot in zijn eigen huisgezin toe. Zelfs zijn zoon Absalom stond hem naar het leven. Maar ook Absalom heeft het niet voor niets hoeven doen, zijn lange haar werd zijn eigen galg.

-Er was eens een man, die een kind van God subtiel

belasterde en daarover spijt kreeg en om vergeving vroeg. Dat kind van God zei toen tegen hem: ‘Ik vergeef het je, maar heb je Gods werk aangerand?’ De man knikte. Toen zei dat kind van God: ‘Dan moet je bij God zijn.’ De volgende dag werd die man in het water gevonden, een schipper zag hem in de IJssel drijven.-

Een oud kind van God zei laatst: ‘De vijand hoeft het nooit voor niets te doen.’

Een wonder, als we die Absalom niet uit hoeven leven, maar Absalom en Saul zullen in de inleving geen onbekenden blijven. Laten we ons in dit boek maar beperken tot Saul, want daar heb ik mijn handen vol mee. Daar had David ook zijn handen vol mee.

Deze 124e Psalm heeft een identieke inhoud als 2 Samuël 22, waar David met een loflied in God mag eindigen, nadat de HEERE hem verlost had uit de hand van al zijn vijanden en uit de hand van Saul. Saul, die hem zo menigmaal naar het leven gestaan had. Daar weet al Gods volk wat van.

Ja, David inleven, dat gaat nog wel, hé, maar als Saul op bezoek komt, mensen, dan sluit ik de gordijnen, want dan ga je zien wie je voor God geworden bent. En het leek toch zo’n veelbelovende man. *“Saul, een jongeman, en schóón, ja er was geen schoner man dan hij onder de kinderen Israëls; van zijn schouderen opwaart, was hij hoger dan al het volk.”* 1 Sam. 9:2. Saul was zo’n schuchter iemand, dat hij zich achter de vaten verborg. ‘Wat een ootmoedige man’, zou-

den ze tegenwoordig zeggen. ‘Dat is nog eens een man met genade en ware kenmerken. Dat is nog eens iemand die uit de diepte opkomt. Dat is nog eens iemand die zich geheel wegcijfert.’ Ja, en als je niet meer weet dan Saul wist, dan zou je bijna gaan denken, als je die gestalte in jezelf gewaar wordt, dat de Heere wel een goed werk in je begonnen is. Je hebt toch wel eens aardig mogen kerken. Je was er wel eens ontroerd van. Soms krijg je dan zulke ruime gedachten over jezelf, dat je denkt: ‘Ik word nog eens een man van betekenis.’ En dan ga je vol goede moed naar een kind van God, om te vertellen dat je het ook mist. Maar dat arme volk van God zit meestal zo diep in ‘t donker en loopt menigmaal met zo’n gemis over de aarde, dat het wel een wonder mag heten als je met lege zakken naar huis gestuurd wordt.

Die oude, geoefende Samuël had zich ook in Saul vergist, want hij zag zijn statuur aan. En toen Samuël een koning over Israël moest zalven uit het gezin van Isaï, ging die oude, geoefende profeet er zeven keer naast. Samuël zag aan wat voor ogen was, maar de Heere zei tegen hem: *“Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte zijner statuur, want Ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan, wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan.”*

Isaï had zeven bomen van jongens, maar de Heere had de kleinste uitverkoren, een jongeling, mitsgaders rood van aangezicht. Dat had Samuël ook

nooit gedacht en daarom had hij zulke grote gedachten van Saul, want dat was ook zo'n boom van een kerel, maar niet de man naar Gods hart.

En nu moeten we niet denken dat Saul een lafaard was, nee, want hij had toch maar zijn duizenden verslagen. De held van Israël. Voor zo'n man zou je de looper toch wel uitleggen. Die man kon daar bevindelijk over praten. Dat gaat van bevinding naar bevinding, van overwinning naar overwinning. Die mensen verliezen het nooit, nee, van schuld hoor je ook niet. Maar als David uit het leven opkomt, dan komt de ware aard van Saul wel boven water, dan neemt hij zijn spies, om het levende Kind aan de wand te spietsen. Want zijn haan moest en zou koning kraaien. Maar David moest het van genade hebben. Want David was erachter gekomen dat hij ook niet naar God gevraagd had. *“Want de dwaas zegt in zijn hart: er is geen God.”* Wie zegt dat? Dat zegt David van zichzelf. Daarom heeft David ook zo met Saul te doen, want David was die man ook in zijn hart tegengekomen. Verschillende keren spaart hij zijn leven, want David dacht: ‘Die man is beter dan ik.’

En als Saul gestorven is, dan treurt zelfs Samuël om Saul, maar de Heere zegt tegen Zijn knecht: *‘Wat treurt gij toch om Saul? Ik heb die man verworpen.’*

David had menigmaal Sauls leven gespaard. Wij hoeven niet met Saul af te rekenen, daar rekent God wel mee af. Kijk maar naar Haman, die man heeft niets anders gedaan dan het volk van God benau-

wen, maar tenslotte kwam hij aan zijn eigen galg te hangen en Saul valt in zijn eigen zwaard.

En dat is nu nog zo, want Saul is nog springlevend. Gods kinderen krijgen allemaal met Saul te doen. Waarom? Om hen er aan te herinneren waar het allemaal begonnen is. Het is in het Paradijs al begonnen. Toen kwam de slang in alle ootmoed en vriendelijkheid tot Eva, en dat mens raakte direct onder de indruk van al die mooie beloften. Maar dat werd haar en ons noodlottig.

Saul belooft veel, maar hij is een tiran die vol zit met zelfmedelijden. Hij is alleen maar te bestrijden door de wapenrusting Gods.

Want nu heeft Saul van vandaag maar één werk, en dat is: David benauwen. En als de Heere het niet zou verhoeden, zou de duivel zelfs de uitverkorenen verleiden. Maar om zelfkennis op te doen, en om je gedurig bij je afkomst te bepalen, is het profijtelijk dat je zo nu en dan tegen Saul op botst.

Dan krijgt Abel een Kaïn naast zich, Izak een Ismaël, Jakob een Ezau, David een Saul en later Achitofel, Simson krijgt een Delila, Paulus een Demas, en de Heere Jezus een Judas, hoewel Judas er niet was om Christus bij Zijn afkomst te bepalen, maar om Hem te verraden. Christus is als Plaatsbekleder de weg gegaan, die David hier gegaan is, anders zou David levend verslonden zijn geweest. *“Toen zouden ons de wateren overlopen hebben; een stroom zou over onze ziel gegaan zijn.” vs. 4.*

Nu verstaan we, als het goed is, dat deze Psalm niet

louter een lofzang is voor tijdelijke uitreddingen, maar ook ziet op de redding der ziel; dat zien we in vers 4, 5 en 7 verklaard.

“Och Heer’, och, wierd mijn ziel door U gered!”

En Gods volk moet voor eigen waarneming menigmaal haar ziel weer gered krijgen. Niet zoals de roomsen, die van de zaligheid een ‘misschientje’ maken, maar om weer in de gemeenschap met God te verkeren. Want hét medicijn voor de verachtering in de genade ontvangt de Kerk in de vierschaar der consciëntie, waar Christus Zijn Bruidskerk weer liefelijk omhelst. De Heere laat het zoveel keer en steeds zover komen, dat wij met Paulus mogen zeggen: *“Want door Hem hebben wij beiden den toegang door één Geest tot den Vader.”* Efeze 2:18.

De beginnende Kerk ziet God nog menigmaal aan als haar Rechter, maar Hij is haar Vader in Christus. Dat feit ligt door haar kleingeloof nog zo verborgen. Dat komt omdat zij meer vlees is dan Geest.

Gods volk kan echter niet met de conclusie leven, maar alleen van genade. Zij moet het van de Godsonthoofden hebben. Velen leven van voorkomende waarheden en houden die voor het spreken Gods. Maar al die voorkomende waarheden verlies je, ze dragen geen vrucht. Maar wat de Heere in mijn hart zegt, dat zal geen leed ooit uit mijn geheugen wissen, omdat dat in een weg gaat van totale onmogelijkheid.

Daarom is David ook zo zeker van het werk Gods in deze Psalm. Als God in nood en dood in de dade-

lijkheid bij je is, dan is dat geen misschientje, dat is in geen hoek geschied.

Gods ware volk leeft dus ook niet van de uitreddingen, maar van God, Die redt. *“God, Die helpt in nood, is in Sion groot.” Ps. 99:2.*

Deze 124e Psalm geeft ook een zuiver onderscheid aan tussen Wet en Evangelie.

David zegt niet: ‘Ik kon het in mijn nood wel uithouden.’ David zegt niet: ‘Ik kon er wel overheen kijken.’ David zegt niet: ‘Ik wist wel dat de Heere mij zou redden, omdat ik de man naar Gods hart ben.’ David zegt wel: ‘Het was voor mij onmogelijk, daar alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel, maar toen heeft God mijn pad gekend en voor mij de deur der hoop in het dal Achor ontsloten, en ik ben ontkomen.’ En nu lag David reeds voor rekening van God. Maar dat betekent niet dat Gods volk van de golven en de baren, die haar benauwde ziel vervaren, verlost blijft. Maar als men nog onder de Wet leeft, dan moet men eerst sterven aan de eerste man. Want Christus pleegt, met eerbied gesproken, geen overspel. Wet en Evangelie zijn dus zuiver onderscheiden en niet vermengd. Het één moet wel op het ander volgen, anders is er geen sprake van een werk des Geestes. Als de verlossing door het Evangelie niet volgt op de veroordeling der Wet, dan zitten we niet in de Ark. Dan kunnen we misschien wel in Zijn Naam profeteren en zelfs duivelen uitwerpen, en nochtans Christus niet kennen als Borg voor onze schuld.

Gods volk krijgt altijd meelopers en bijlopers. Orpa gaat heel ver mee en Ruth heeft het niet in de gaten, totdat Naomi er een eind aan maakt. Orpa keerde als een hond tot haar eigen uitbraaksel, en als een gewassen zeug tot de wenteling in het slijk. Zo is het met Judas gegaan en zo is het ook met Saul gegaan. O, medereizigers naar de eeuwigheid, wat is het toch noodzakelijk om met David in de handen des Heeren te vallen, want de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed, maar de rechtvaardige kent het leven van zijn beest. Ik ga nu even een zijweg met u op: *maar hoe weet je nu of iemand rechtvaardig is?* Dan moet je maar eens kijken hoe iemand zijn beesten behandelt. Want de rechtvaardige kent het leven van zijn beest. We zien bij Bileam dat hij zijn ezel sloeg. Er zijn Avondmaalgangers die hun hond af-tuigen, of hun koeien verwaarlozen. Ik geef niets om die godsdienst. Bij de rechtvaardige bent u altijd welkom. Die mensen hebben een open deur. De rechtvaardige leeft niet op de zak van een ander, want geldgierigheid is de wortel van alle kwaad. De rechtvaardige is dus te herkennen in de kleine dingen, tenminste, als hij op zijn plaats is.

David heeft deze Psalm niet alleen uit eigen beleving, maar ook profetisch gedicht, voor de Kerk van alle tijden en plaatsen. Want David spreekt in het meervoud. Het geldt dus voor de Kerk die in alle eeuwen door God is toegebracht en is bewaard, en in stand is gehouden en nog toegebracht zal worden. Psalm 124 is dus een lied naar het hart van Jeruza-

lem, waarin niet alleen Gods lof wordt bezongen, maar ook de weg verklaard wordt, die er aan vooraf gaat.

Het wonder, dat God David verlost heeft, is zo groot, dat David het niet in orde kan verhalen. Hij struikelt bijna over zijn eigen woorden en valt steeds in herhaling, om duidelijk te maken hoe onmogelijk het was aan zijn kant, om nog op enige uitkomst te hopen. Dan blijft er een uitgewerkt mens over, dan blijft er een goddeloos mens over, dan blijft er niets van de mens over. Dan blijft er vrije genade over. Dan houd je God over. Dan blijft maar één ding over, namelijk: aanbidding, eer en dankbare lofgezangen.

Wat heb je nu aan je redding gedaan, David?

‘Niets, want er wás niets meer aan te doen, het was een verloren zaak, want de stoute wateren stonden op het punt om mijn ziel te overspoelen, zodat ik dreigde te verzinken in die eeuwige jammerkolk, ten ware de HEERE niet bij me geweest was.’

Velen zijn met een zucht en een traan bekeerd, velen wenen bij de wet. Maar als men nog bij de wet kan wenen, dan verstaat men de wet niet, want Paulus zegt: *“Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.”*

‘Ja’, zeggen er velen, ‘maar ik ben Evangelisch bekeerd.’ Anderen bekleden zich met de gerechtigheid van Timotheüs en zeggen: ‘Ik heb een Timotheüs-bekering.’

Dat klinkt natuurlijk heel lief, maar het is niet lief, het is keihard, want die mensen gaan, als God het niet verhoedt, met een ingebeelde hemel naar de hel. Die arme zielen zijn blind voor de werkelijkheid, want ze zijn nog nooit wettig door de wet veroordeeld en nog nooit door het Evangelie vrijgesproken van schuld en straf. Die mensen hebben het nooit over de schuld, die weten niets van schuldvergeving. Maar als wij niets weten van de vergeving der zonden, dan leven we met een openstaande schuld en dat is een leven zonder genade.

Ja, maar er is toch een bekommerde Kerk?

Weet u wie dat zijn? Dat zijn de verst gevorderden in de genade; die zijn bekommerd om de ere Gods. Want het loopt niet over zalig worden, maar over de verheerlijking van Zijn Naam.

Ja, maar die zielen dan, die elke dag een onbekende God achterna schreeuwen?

Dat is geen bekommerde Kerk, dat zijn bekommerde zondaren; die zijn bekommerd vanwege hun zonden. Die geloven één ding, namelijk dat ze verloren zijn en nooit meer zalig kunnen worden buiten de interventie van de hemel.

Ja, ik weet wel wat men wil, men wil ook nog wat geloof voor het geloof en wat genade buiten Christus. En een beetje leven voor de rechtvaardigmaking, en wat pronken met de beloften, maar dat leert de Schrift nergens en de ware bevinding ook niet.

Want de beloften van het Evangelie zijn gevlochten uit de doornenkroon van Christus. De beloften van het Evangelie maken een mens zo arm en ellendig, dat zo'n ziel met zelfverlies gaat betrouwen op de Naam des Heeren, door een levende gemeenschap met Christus.

Want Paulus, en al Gods lieve volk, steunt op de beloften des Evangelies in Christus door het geloof, met een doorn in het vlees erbij. Maar Hij heeft tot mij gezegd: *“Mijn genade is u genoeg.”*

Dan is genade ook werkelijk genoeg, en wat zou vlees mij dan deren? Wat zou Saul mij deren, wat zou de duivel mij deren?

Dan zingt Luther: *“Delf vrouw en kind'ren 't graf, neem goed en bloed ons af, het brengt u geen gewin, wij gaan ten hemel in en erven koninkrijken!”*

Het Evangelie is dus voor buitenstaanders, die zichzelf er buiten gezondigd hebben.

David stond er ook buiten. Nee, niet in deze Psalm, hier staat David achter de zaken. Maar hij verhaalt ons hoe onmogelijk het was, toen hij er voor stond. Velen zijn voor de Waarheid en houden dat voor bekering. Maar als je achter de Waarheid gebracht wordt, dan blijft er een onbekeerd mens over, die maar één weg heeft, en dat is van God af. Want een mens kiest nu eenmaal niet voor het kruis. Velen zijn met een keuze *verkoren*, maar Simon van Cyréne ging dwangmatig door het kruis *verloren*. En in dat verlies lag zijn eeuwige winst. Die man wilde wel een beetje godsdienst bedrijven in Jeruzalem,

maar hij wilde niet naar die kille vloekheuvel, want een mens kiest niet voor het kruis. Maar bij Simon van Cyréne werd het oordeel zonder pardon op zijn rug gelegd.

Dat worden mensen die geen benen meer hebben om te lopen, die geen geloof meer hebben om te geloven, die geen gebed meer hebben om te bidden, die geen zucht meer hebben om te zuchten, die geen plaats meer hebben in deze gewesten, die geen plaats hebben in de hemel, maar die de dood en de straf overhouden, die de schuld en de vloek overhouden, ja, die de rampzaligheid overhouden. Dan zeg je: 'Heere, bent U met mijn doem gediend, dan is het goed, want dat heb ik verdiend.' Dan ga je met een schreeuw onder, om te vallen in het vrije van Gods welbehagen.

En dat hoeft echt niet lang te duren, hoor. De ware bekering is geen uitgerekte godsdienst, eerst dit en dan dat, en dan zus en dan zo. Het is geen koophandel, maar een ruilhandel. Dan kunt u veel pareltjes verzameld hebben, maar u zult hen toch moeten ruilen voor die Parel van grote Waarde. Weet u wat u dan gaat zeggen: 'Het kan op de rand van mijn nagel: Hij nam mijne zonden, en ik kreeg Zijn gerechtigheid. Zoete, lieve Heere Jezus, ik van U, en Gij van mij. Ik in U, en Gij in mij. Ik niets en Gij Alles.'

'De HEERE zij geloofd, want onze ziel is ontkomen.'

Daar gaat dus wel het één en ander aan vooraf. Velen zijn bekeerd zonder afsnijding, maar David is hier een afgesneden mens en mag in God eindigen.

Velen menen via een toeleidende weg naar de hemel te reizen, maar David werd er van afgespoeld en dreigde verslonden en overweldigd te worden door de poorten der hel.

Weet u waar u Christus kunt vinden? Aan de rand van de hel, want Hij getuigde tegen mij, toen ik door eigen schuld in de hel dreigde te storten: *“Ik heb de sleutels der hel en des doods.”* Toen kwam Christus op uit mijn hel en toen werd Hij mijn Hemel. *‘Amen, lieve Heere Jezus!’*

Kennen we dat, lezers?

We kunnen menen dat we met een lichtstraal ten hemel zullen opklimmen, maar we zullen nooit verder komen dan de toren van Babel. We kunnen menen dat we een goede keuze gedaan hebben, zonder ooit te hebben ingeleefd dat we een dodelijke keuze gemaakt hebben in het paradijs. We kunnen menen dat we van beneden naar boven opklimmen, maar dan weten we nog niet eens wat Bethel betekent, laat staan Pniël.

In Bethel ontving Jakob een Evangelie van boven naar beneden. En in Pniël ontving Jakob de Wet van beneden naar boven. Want Ezau bracht de Wet voor Jakob mee. Toen moest Jakob sterven en God ontmoeten. Want Jakob, de bedrieger, is vlees, en vlees kan God niet ontmoeten. Daar is Jakob zijn bekering verloren en zijn naam verloren. Maar toen Jakob niets meer te verliezen had, ging hij als een vervloekte bedrieger aan God hangen en hield een zegen over, en zijn ziel is gered geweest. *“De strik*

brak los, en wij zijn vrij geraakt.” Later moest Jakob zijn twee ‘Benjamins’ verliezen, want de belofte moet sterven, om de Belover in Zafnath-Paänea verheerlijkt te zien. En op het laatst van zijn leven heeft Jakob *Jakob* mogen verliezen en toen ging Israël naar boven.

Daar zullen we toch wat van moeten leren. Want Jakob heeft aanvankelijk de Wet ook wel een beetje met het Evangelie willen vermengen, toen hij voor zijn blinde vader stond. Maar hij is er toch bedrogen mee uitgekomen. Jakob is door zijn eigen zonen bedrogen. Denk maar aan die veelvervige rok van Jozef. Toen werd Jakob, de bedrieger, bedrogen. En dat is genade, hoor, als wij met onszelf bedrogen uitkomen aan deze zijde van het graf. Dat lag niet aan Jakobs geloof. Jakob heeft niet met God geworsteld, want *‘een Man worstelde met hém’*, in Pniël.

Zalig worden is niet menselijk, maar Goddelijk, en wordt in een mens verheerlijkt. Jakob heeft het Evangelie niet gevonden, maar het Evangelie heeft Jakob gevonden.

Zo is het ook gegaan met David, en als het anders gaat, dan moeten we maar nakijken of we ooit door God bearbeid zijn en of we ooit uit God geboren zijn; of we ooit in God geëindigd zijn. God begint in God en God eindigt in God, want het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.

“De HEERE zij geloofd, Die ons in hun tanden niet heeft overgegeven tot een roof.” vs. 6.

Dat was wel rechtvaardig geweest, want ik heb er om

gevraagd, ik heb het er naar gemaakt, en ik zal het onrecht bedrijven tot mijn laatste snik. Dan zal ik van ik verlost zijn en opgelost worden in DE IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL.

Dat is zo'n onbegrijpelijk wonder, dat ik niet in de tanden van de duivel ben overgegeven tot een roof. Want ik heb mezelf in het paradijs aan die rover overgegeven. Maar er was een sterkere Rover dan die helse rover met zijn draken-tanden, dat is de Rover der hel, dat is Christus.

Dan zingt er een volk met de Psalmddichter van de derde Psalm, het 4e vers:

*“Sta op, verlos mij, HEER’!
Gij hebt, o God, weleer
Getoond voor mij te waken,
Mijn haters onderdrukt,
En mij ‘t gevaar ontruikt;
Gij sloegt hen op de kaken,
Verbrekend onverwacht
Hun tanden door Uw macht;
‘k Heb d’ overhand verkregen.
Gij, HEER’, alleen, Gij zijt
Verwinnaar in den strijd,
En geeft Uw volk den zegen.”*

Christus twist met onze twisters, volk, en is Verwinnaar in de strijd, zodat wij meer dan overwinnaars zijn in Hem, want Hij geeft ons de zegen, de buit, de overwinning.

Hij heeft Zichzelf tot een roof overgegeven, opdat ik, beroofd zijnde van al mijn godsdienst, als een goddeloze bedeed zou worden met Zijn gerechtigheid. Meer heb ik niet, meer hoef ik niet, meer wil ik niet, maar met minder ben ik niet tevreden. En nu wens ik niets anders te weten dan Christus en Die gekruisigd.

Waarom hoor je dat zo weinig in onze dagen? Omdat er velen een kleintje willen zijn, om er ook bij te horen. Kleine kinderen noemen zichzelf altijd bij hun eigen naam. Dat is ook zo met bekeerde mensen in eigen oog, die hebben het altijd over hun bekering, over hun lieve weg, maar zijn nog nooit als wrakhout op Golgotha aangespoeld. Want op Golgotha sprokkelt de Heere Jezus, met eerbied gesproken, brandhout voor de hel, om van hellingen, hemelingen te maken. *‘Want op Golgotha is mijn ziel ontkomen, als een vogel uit de strik des vogel - vangers.’* vs. 7.

Gods volk valt met de strop van zelfveroordeling om de hals, aan de voet van het kruis.

En weet u wat de Heere Jezus gedaan heeft? Laat ik het zo eens zeggen: Hij heeft die strop van mijn hals genomen en om Zijn eigen hals gedaan. En toen is die strop, met eerbied gesproken, door een rechtvaardig God aangetrokken. *‘De strik is gebroken en ik ben ontkomen’*. Toen 2000 jaar geleden bij Christus de strop werd aangetrokken, stierf Hij voor mij. Toen dat toegepast werd, voelde ik Zijn bloed in mijn ziel druppen en vloog als een vogel weg in de

vrijheid der kinderen Gods. Want de strik brak los, en wij zijn vrij geraakt.

Vrijgemaakt door de Vrijmaker. Losgelaten door de Losser, Christus, Die Zich gevangen liet nemen in mijn plaats. Hij heeft mijn gevangenis gevangen genomen, en heeft mijn dood gedood en mijn graf begraven. En nu leef ik, omdat Hij leeft, want Hij is de Opstanding en het Leven. Het kruis kon Hem niet houden, want de vervloekte kruisdood is in een zegen veranderd. De dood had geen zeggenschap over Hem, want de dood is verslonden tot overwinning. Het open graf was slechts een bewijs van Zijn opstanding en een geheiligde bewaarplaats voor de Zijnen, tot de wederopstanding aller dingen. Zodat wij vrijelijk kunnen zeggen: *“Onze hulp is in den Naam des HEEREN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.”* vs. 8.

Dat volk heeft haar oorsprong in God, haar begin in God, haar voortgang in God en haar eeuwige bestaan in God, zodat er maar één ding overblijft: Aanbidding, eer en dankbare lofgezangen.

“Onze hulp is in den Naam des HEEREN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.”

God geeft hulp aan hulpelozen. Daarom hoef ik niet meer bezorgd te zijn, want Hij zorgt voor mij, zodat ik al mijn bekommernis op Hem mag werpen. Maar dan moet het wel stormen, hoor, want ik wil zo graag voor mezelf zorgen. Het moet je uit handen waaien, dan gaat het goed.

Als de stoute wateren een mens nooit overspoelen,

dan blijft een mens altijd maar in het bootje van eigengerechtigheid. Van nature blijft een mens altijd maar roeien, net zoals de zeelieden bij Jona. Maar God zal de golven wel zo hoog maken voor Zijn volk, dat ‘overboord gaan’ alleen overblijft, en dat rechtvaardig.

Toen Jona overboord ging was het tijd voor de vis om Jona op te slokken. Die vis kon Jona niet van het dek happen. Jona moest dus overboord en begraven worden, om met Christus uit het graf te verrijzen. Toen Jona door de vis op het droge gespuwd werd, kon Jona pas goed verstaan wat Christus tegen Zijn discipelen zou zeggen: “*Ik ga heen om u plaats te bereiden.*” Ik heb er altijd overheen gelezen, want ik dacht vroeger altijd dat Gods volk een plaats in de hemel gereserveerd had. Maar er staat niet: ‘Ik ga heen om **uw** plaats te bereiden, maar om **u** plaats te bereiden.’

Een mens zou zijn plaats in de hemel wel willen verdienen, hij zou er voor over de oceaan willen roeien. Maar Christus zegt tegen Zijn volk: ‘Er is in de hemel geen plaats *ván* u, maar *vóór* u.’ Kijk dat is genade. U kunt er niets aan doen, u hoeft er niets aan te doen, u mag er niets aan doen, want Christus wil alles of niets doen. Daar kan niets bij, want ons werk is een vloek bij Zijn werk. Daar komt niets bij, want ons vlees wordt nooit bekeerd. Daar past niets bij, want vlees kan in de hemel niet wezen, want daar wordt God verheerlijkt. De hemel is voor het vlees een hel. Daarom was Jakob zo blij, dat Jakob

het graf in ging, want in de hemel was Israël plaats bereid, door een Vorst Die sterker was dan Jakob. Daarom moest Jakob sterven en Israël naar boven. Want op die witte keursteen staat alleen de naam die niemand kent, dan die hem ontvangt. De Naam Jezus.

“Onze hulp is in den Naam des HEEREN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.”

Je zou er toch van gaan zingen:

*“De Heer’ is mij tot Hulp en Sterkte;
Hij is mijn Lied, mijn Psalmgezag;
Hij was het, Die mijn heil bewerkte,
Dies loof ik Hem, mijn leven lang.”*

Waarde lezer, heeft u nu geen zin om het op die God van volkomen zaligheid te wagen, met heel uw bestaan? Het is zo’n lieve dienst, want Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, voor een uitgediend mens. Het is ook een lichte dienst, want de geboden van Christus zijn niet zwaar. Het is een liefdedienst die mij nog nooit verdrotten heeft. Het is een zachte dienst, want Zijn juk is zacht en Zijn last licht. Het is een harde dienst voor mijn vlees, maar het vlees moet sterven, want vlees wordt nooit bekeerd. Maar Christus heeft mijn vlees overwonnen en doet mijn harde hart smelten, en als ik Hem zie, dan word ik een groot beest en een dode hond, vanwege Zijn eeuwige onveranderlijke liefde en trouw voor een goddeloze hoop en een

trouweloos monster. Meer ben ik niet, meer hoef ik niet, meer wil ik niet, want ik ben met het Lam tevreden.

En als we er nog wat bij willen zuchten, dan heulen we met vlees, godsdienst en duivel. Dan ergeren we ons aan Christus. Dan zoeken we het altijd in de Wet en hangen aan onze bekering gewicht, en doen het gebed als een plicht. Dan houden we onze ernst voor een middelaar en onze tranen voor een wasmiddel, en ons zoeken voor het bezit dat we niet hebben. Maar als Christus in mijn hart gaat schijnen, dan moet ik verdwijnen, dan word ik zwart en Hij liefelijk. Hij alles en ik niets. Hij moet wassen en ik minder worden; minder dan niet en ijdelheid. Want nieten en nullen wil Hij vervullen. En als je rijk wilt zijn met je godsdienst, dan stuurt Hij je gans ledig weg, want Hij kan Zijn liefde alleen kwijt aan een liefdeloos mens. Hij kan Zijn gerechtigheid alleen kwijt aan een goddeloos mens. Hij kan Zichzelf alleen kwijt aan een bedorven vat, want Hij reinigt alleen wat bedorven is en maakt nieuw wat vernieuwd moet worden.

Lezers, als je van God geleerd mag zijn, dan hoef je jezelf niet meer met Van der Groe overeind te houden, en dan zeg je tegen Comrie: ‘Dag, Comrie, hebt u het ook zo van God geleerd?’ En dan zeg je tegen Kuyper: ‘Man, je hebt met je veronderstelde wedergeboorte vele zielen bedrogen en een hoop godsdienst gekweekt buiten Christus.’

-Ik heb een oude vriend, van 80 jaar, die vroeger

altijd bij ds. Boogaart in Sliedrecht kerkte. Die vriend was in zijn jeugd bekeerd geworden met de gestalte van die rijke jongeling. Maar Boogaart preekte Christus voor verloren zondaren. Dat viel op een dag bij mijn vriend in zo'n vijandschap, dat hij tegen Boogaart zei: 'Je mag wel een doodskop op je kerk zetten, want je houdt geen kip in 't leven.' 'Ach', zei Boogaart, 'voor mijn liefde sta je me tegen.' Die man ging vrije genade niet verdedigen, maar hij bracht de zaak voor God. Hij bad: 'Ach, Heere, mag ik de last van dat jongetje dragen?' En in dezelfde week kwam het water mijn vriend tot aan zijn ziel, maar de strik brak los en zijn ziel werd gered in een weg van recht en gerechtigheid.-

Als dat waar wordt in je leven, dan ga je met Mac Cheyne meezingen: 'Nu weet ik die waarheid, zo diep als gewis, dat Christus alleen mijn Gerechtigheid is.' Want er is tenslotte maar één Leraar der gerechtigheid.

En dat zullen al die oudvaders bevestigen. Ze zullen zeggen: 'Vriend, u hebt gelijk, we zijn op zijn best allemaal maar van die slecht lerende leerlingen, die het elke dag verzondigen.'

Nu, zulke slechten doen elkaar geen kwaad, want er is er maar één goed, namelijk God.

Daarom roemt Gods volk met David in de Naam des Heeren: *"Onze hulp is in den Naam des HEE-REN, Die hemel en aarde gemaakt heeft."*

Ik hoop dat u iets van deze taal mag verstaan, het is geen hoge taal, want het wordt in de diepte geleerd.

Het is geen moeilijke taal, want een kind kan het verstaan. Maar om kind te worden is onmogelijk, en om kind te blijven is een wonder van vernederende genade. God is een God, Die niet doet wat moeilijk is, maar wat onmogelijk is. *“De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God.”* Luk. 18:27.

Want God heeft het onmogelijke van zalig worden mogelijk gemaakt in Zijn eigen lieve Zoon, Die er Zelf van getuigt: *‘Niemand kan tot de Vader komen, Die hemel en aarde gemaakt heeft, dan door Mij.’* *‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft hem trekke, met koorden van eeuwige goedertierenheid, met touwen der liefde.’* Dat is een nauwelijks zalig worden, daar de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt. Want een mens is zomaar geen verloren mens, ben je wijzer. Een mens vecht zich liever dood, dan dat hij van vrije genade leven zou. Maar het is geen nauwelijks zalig worden bij God vandaan, want bij God is er geen ‘nauwelijks’. Want Hij heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde. *“Onze hulp is in den Naam des HEE-REN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.”* Dan is er bij Gods volk ook geen nauwelijks meer, want David is hier vol van God.

Dan heb je geen mens meer nodig, dan heb je Gods volk niet meer nodig, dan heb je geen goedkeuring meer nodig, want dan blijf je een afgekeurde, tot je laatste snik. Maar als je voorgoed bent afgekeurd, zoals die onvruchtbare vijgeboom, en al je wortels in

het werkverbond zijn afgekapt, dan ga je zingen van Hem, op Wiens lippen genade is uitgestort, en dan ga je Gods lof vertellen. *“Dies vertelt men in ons land, al de wond'ren Uwer hand.”*

Dan krijg je er een toegift bij, namelijk: smaad, hoon, afgunst en laster. Dan word je door de godsdienst menigmaal naar een psychiater verwezen en aangezien als niet toerekeningsvatbaar. En of je nu Gods lof mag vertellen, of dat je in de ellende verkeert, de verdachtmakingen zullen blijven.

Dan zeggen zelfs de vrienden van Job, als hij in de smeltkroes der ellende zit: ‘Je zal wel een zonde aan de hand houden.’ Maar Job moest de vriendendood sterven, om God over te houden. Gods volk moet menigmaal de vriendendood sterven, om God in Christus te erven. Want hier op aarde had de arme Lazarus niet veel vrienden. De arme Lazarus was zo arm, dat hij tenslotte stierf van het heimwee naar een rijke Christus. Voor die man ging de weg op aarde door honger, ellende en graf. Voor die rijke man ging het van de hemel naar de hel, maar voor de arme Lazarus ging het van de hel naar de hemel.

“En het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken; Opdat geen vlees zou roemen voor Hem.” 1 Kor. 1:28-29.

Wat blijft er dan van een mens over, die dat mag kennen? Dan blijft er een ‘niks’ over. Dan blijft God over, Die de Oorsprong is van mijn zaligheid. *Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit*

dan niet met eerbied prijzen? Dan blijft de Zoon over, Die Bewerker is van mijn zaligheid. Hij is mijn Zaligmaker. Dan blijft de Heilige Geest over, Die de zaligheid aan mij bekend maakt en in mijn hart toepast, en mij met een heimwee naar God doet sterven.

*“Want deze God is onze God;
Hij is ons Deel, ons zalig lot,
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden;
Ter dood toe zal Hij ons geleiden.”*

“Onze hulp is in den Naam des HEEREN.”

Onze hulp en hoop voor de toekomst, onze grond van verwachting en vertrouwen, in leven en sterven, is in de Naam van die aanbiddelijke Verbonds-Jehova, Die Zijn volk gekend heeft van voor de grondlegging der wereld. Gods kinderen leven op kosten van de volmaakte gerechtigheid van Christus, zij leven van Zijn nooit aflatende trouw, van Zijn eeuwigdurende liefde, van Zijn allesreinigende bloedfontein, van Zijn zondevernielende heiligheid, van Zijn Hogepriesterlijke bewogenheid, ja, van Zijn allerbeminnelijkste Persoon. Als u Hem kent en de kracht Zijner opstanding, dan hoeft u nooit meer bekeerd te worden, maar dan mag u rusten op Zijn volbrachte Middelaarsarbeid, tot glorie van Zijn nooit genoeg volprezen Naam. Dan zult u straks ontvangen de kroon der rechtvaardigheid, welke de rechtvaardige Rechter u geven zal op die dag, wanneer Hij komen zal op de wolken des hemels.

Dan zullen we altijd bij de Heere wezen, en ook allen die Zijn verschijning hebben liefgehad.

“Dan zullen al mijn fonteinen, binnen in U zijn!”

We zingen: Psalm 124:1-4.

*Dat Israël nu zegge, blij van geest:
Indien de HEER', Die bij ons is geweest,
Indien de HEER', Die ons heeft bijgestaan,
Toen 's vijands heir en aanval werd gevreesd,
Niet had gered, wij waren lang vergaan.*

*Dan hadden zij ons levende vernield;
Hun hete toorn had ons gewis ontziend;
Bedolven in een diepen jammervloed;
Dan had een stroom, dien niemand tegenhield,
Ons gans versmoord, had God het niet verhoed.*

*Dan had geen mens naar onze klacht gehoord;
Dan had een zee van rampen ons versmoord.
Geloofd zij dies de HEER', Die redt van 't graf,
Die ons, schoon wreed vervolgd van oord tot oord,
Tot enen roof niet in hun tanden gaf.*

*W' ontkwamen haast des vogelvangers net,
Den lozen strik, tot ons bederf gezet;
De strik brak los, en wij zijn vrij geraakt.
De HEER' is ons tot hulp op ons gebed;
Die God, Die aard' en hemel heeft gemaakt.*

De wapenrusting van de Pelgrim

Schriftgedeelte: Efeze 6: 10-20

Nu zijn we gekomen aan het tweede thema van dit onderwerp, namelijk, de wapenrusting van die Pelgrim.

Het gedeelte over “*de wapenrusting Gods*” kunt u vinden in de zendbrief van Paulus aan Efeze, en wel in het 6e hoofdstuk, daarvan het 10e tot en met het 20e vers, dat wij eerst met u wensen te lezen.

10 Voorts, mijn broeders, wordt krachtig in den Heere, en in de sterkte Zijner macht.

11 Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels.

12 Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.

13 Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven.

14 Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid;

15 En de voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes;

16 Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.

17 En neemt den helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.

18 Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen;

19 En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken;

20 Waarover ik een gezant ben in een keten, opdat ik in hetzelfde vrijmoediglijk moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken.

Met de hulp des Heeren willen we dit thema verklaren aan de hand van een drietal gedachten:

- 1. Waartoe de wapenrusting Gods is gegeven,**
- 2. Waaruit die wapenrusting bestaat,**
- 3. Waarom er niet één wapen gemist kan worden.**

De vermaning, die de apostel Paulus uitspreekt in het begin van dit hoofdstuk, is allereerst gericht tot de kinderen der gemeente in het algemeen. Hij roept hen op het 5e gebod te gehoorzamen. “*Eert uw vader en uw moeder (hetwelk het eerste gebod is met een belofte), opdat het u welga, en dat gij lang leeft op de aarde.*” vs. 2-3.

Verbondskinderen worden geroepen tot verbonds-

plicht. Gedoopte kinderen, die hun ouders ongehoorzaam zijn, staan schuldig aan de ganse Wet, want wie één gebod overtreedt is schuldig aan de ganse Wet. Wie gaat er dan vrijuit?

Maar Paulus wist toch ook wel dat ieder kind, ja ieder mens, van nature schuldig staat aan de ganse wet, zoals hij de mens tekent in Romeinen 3?

Jazeker, daarom zegt hij in vers 1: “Gij kinderen, zijt uw ouderen gehoorzaam **in den Héére**; want dat is recht.” “In den Heere”, betekent: ‘In de vreze Gods’.

Paulus roept dus niet op tot wettische heiligmaking, want daar had die man zijn hoofd al zoveel keer aan gestoten, zodat hij steeds opnieuw benadrukt dat de ware gehoorzaamheid alleen in Christus mogelijk is. Christus heeft immers de wet volkomen gehoorzaamd, en in Hem ook alle ware gelovigen, al brengen zij daar in de praktijk van het leven niet veel van terecht. Elk kind van God zal omtrent zijn heiligmaking zeggen: “Ik moet er nog aan beginnen, want mijn heiligmaking komt niet verder dan ellende, dood en vernieling.

“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.” 1 Cor. 1:30.

De verst gevorderden in de genade hebben slechts een klein beginsel van die nieuwe gehoorzaamheid. Daarom gaan hun werken niet voor hen uit, maar zullen hen volgen. Heiligmaking en goede werken hebben zij dus niet van zichzelf, maar in Christus,

als vrucht van het geloof. Hij is hun Heiligmaking. Alle godsdiensten, buiten het ware geloof in Christus, berusten op zelfverlossing en wettische heiligmaking, hoe netjes en hoe echt het soms ook lijkt. Het heeft uiteindelijk met hét Heil, het verzoenend lijden en sterven van Christus, niets te maken. Dat geldt dus ook voor een belijder van de gereformeerde religie, die onbekeerd voortleeft. Want een mens verkeert; óf onder de Wet óf leeft door het geloof des Zoons van God. Een tussenweg is er niet, ook niet voor de kinderen der gemeente, van welke leeftijd zij ook mogen zijn. De Dordtse vaders hebben ten aanzien van jong gestorven kinderen niet willen zeggen dat die kinderen niet wederom geboren moeten zijn, wanneer zij in hun prille leven komen te sterven. Het tegengestelde wordt tegenwoordig zelfs door menig predikant beweerd, maar dat is een ketterij. Dat zijn de zogenaamde ‘*verbondsmatigen*’, die met het verbond werken. ‘De Heere heeft het toch beloofd, daarom mag je er niet aan twijfelen’, zeggen die mensen. Je zou denken: die mensen hebben toch even een rotsvast ‘geloof’! Ja, maar dezulken bouwen een werkhuis op de zandgrond van het historisch geloof. Want zonder wedergeboorte zal niemand zijn huis op de Rots Christus bouwen. Christus zegt duidelijk tegen Nicodemus: “*Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.*” Joh. 3:3.

In de tweede plaats richt Paulus zich tot de vaders in de gemeente, om hun kinderen niet tot toorn te verwekken, waarbij hij opnieuw aangeeft dat ook dat alleen maar mogelijk is in de vreze des Heeren. *“Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen....”* Hebr. 11:6. Paulus duidt ook hier op de geloofsgehoorzaamheid. De apostel is blijkbaar beducht voor een kunstmatige godsdienst, zodat hij in bijna ieder vers verwijst naar Christus, Die het ganse werk der zaligheid alleen doet.

Dan komen in vers 5 de dienstknechten, de werknemers, aan de beurt, en in vers 9 de heren, de werkgevers.

In Gods Woord staat voor elk mens een woord. De Heere heeft aan iedereen gedacht, met eerbied gesproken, maar wij hebben Hem niet geacht. Dat betekent niet dat elk mens zalig wordt, maar de Heere onderhoudt mens en beest. Dat laatste zal voor een waar kind van God het eeuwige wonder uitmaken. Maar wij hebben God vergeten, dagen zonder getal. Wij denken van nature alleen maar aan onszelf. Ook Gods volk moet steeds weer ellendig en nooddruftig gemaakt worden, om enige goede gedachten jegens God te kunnen beoefenen. Want voor het werk van God in Christus moet plaats gemaakt worden. Als de Psalmist in die toestand geraakt, dan roept hij het uit: *“Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de HEERE denkt aan mij....”* Ps. 40:18. Dat is genade. Genade voor een ellendig volk, genade voor een nooddruftig volk, genade

voor buitenstaanders. Want om te weten dat de Heere in Zijn gunst aan je denkt, moet je minstens rampzalig wezen in jezelf.

Wij stellen van nature niet één gedachte van de Heere jegens ons op prijs, omdat we Gods gedachten in Christus heel niet naar waarde weten te schatten.

De moordenaar aan het kruis was daar ook achter gekomen. Daarom riep hij uit, nadat hij zichzelf veroordeeld en God gerechtvaardigd had: *“Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.”* Luk. 23:42.

Die man kwam er achter dat hij nog nooit aan God gedacht had en dat hij nog nooit aan zijn schepingsdoel beantwoord had. In zijn ganse leven was het tegendeel gebleken van hetgeen waartoe God hem geschapen had. En zo is het met ieder mens. Er zijn niet zoveel mensen die met een schreeuwende ziel over de aarde gaan, vanwege de ontdekking dat zij niet zijn, die zij hadden moeten zijn. Maar toen die moordenaar zichzelf als de grootste der zondaren had leren kennen, en zijn rechtvaardige vonnis met zijn bloed ondertekende, schreeuwde hij om één enkele gedachte van Christus jegens hem. Die man heeft niet geroepen: ‘Heere, wilt U mij zalig maken? Heere, wilt U mij behouden?’ Nee, dat was hij zo eeuwig onwaardig geworden, zodat slechts één enkele gedachte van Christus hem genoeg was, waar zijn eeuwige bestemming ook wezen zou.

Weet u wat God een mens maakt, als Hij hem of

haar genade wil bewijzen? Onvoorwaardelijk, op genade of ongenade.

Er zijn mensen die dat een krap Evangelie noemen. Maar de moordenaar aan het kruis dacht daar blijkbaar geheel anders over. Want terwijl hij daar verloren aan het kruis hing, en aan één enkele gedachte van Christus genoeg had: *“Heere, gedenk mijner....”*, heeft Christus tegen hem gezegd: *“Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.”* Luk. 23:43.

Dat is toch een lief en ruim Evangelie! Dat is een Evangelie voor moordenaars, voor misdadigers.

Lezers, er is een Evangelie voor helwaardigen en eeuwige gerechtigheid voor rechtelozen. Er is vergeving der zonden voor goddelozen en heiligmaking voor bedorven vaten. Als er nu geschreven is, dat er voor vijanden verzoening is, en voor goddelozen vrij spraak, dan is dat toch wel een onbegrijpelijk ruim Evangelie. Dan moet je toch wel stekeblind zijn, om daar overheen te lezen.

Maar ik heb er, voordat de Heere in mijn leven kwam, ook altijd overheen gelezen, hoor. Ik dacht dat God bekeerde en gehoorzame mensen zocht, maar ik heb nooit geweten dat Christus goddelozen met God verzoent. *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.”* Rom. 5:6.

Mensen, als ik daar in kom, dan zou je van de liefde bezwijken, want de liefde van Christus, voor een goddeloze hoop, is zwaar en niet te dragen.

“*Als wij nog krachteloos waren.*” Dat betekent: “Toen wij nog in de zonden leefden en zelfs krachteloos waren om één goede gedachte over God te hebben, is Christus al voor ons gestorven.” Dat ‘*wij*’ slaat vanzelf op de uitverkorenen. En dat ‘*krachteloos*’, wordt niet sterker, maar zwakker. En die ‘*goddelozen*’ worden niet beter, maar slechter.

Daarom roept de apostel zijn broeders op, om krachtig te worden *in de Heere*. Want Paulus wist bij ondervinding: Als ik zwak ben, dan ben ik machtig *in de Heere*.

Wie zijn Paulus’ broeders eigenlijk?

“*Voorts, mijn broeders....*,” daar bedoelt Paulus zijn geestelijke broeders mee. Dat is dus Gods volk. Dat zijn verlost Pelgrims, zoals David.

Paulus sprak de gemeente van Efeze dus heel onderscheiden aan. Hij zei in vers 10 niet: “Gemeente...” Nee, dat was Paulus te algemeen, ten aanzien van de wapenrusting Gods. Paulus was echt geen man van algemene verzoening. Want God is geen God van algemene verzoening, maar van particuliere verzoening. Gods knechten maken dat onderscheid niet. Want zij weten het bij ondervinding: we zijn allemaal van dezelfde lap gescheurd. We moeten het maar zwart-wit zeggen: we zijn van nature allemaal van die sterk gebeende ezels, zoals Issaschar. Wat was dat feitelijk voor een man? Dat was een man die de rust zocht en toch voor een dubbeltje op de eerste rang wilde zitten. “*Toen hij de rust zag, dat zij goed was, en het land, dat het lustig was, zo boog hij*

*zijn schouder om te dragen, en was dienende onder
cijns.” Gen. 49:15.*

Ja, dat is nu een mens, die voor geld alles laat en ook nog wel wat wil doen. Gods volk is ook niet anders in zichzelf. Paulus spreekt zijn broeders echter aan, naar de nieuwe mens in Christus. Hij wijst hen niet met de vinger aan, want ze zitten her en der in de gemeente verspreid. Er loopt een rode draad dwars door gezin, kerk en staat. Dat is de rode draad van het welbehagen Gods.

*“Voorts, mijn broeders, wordt krachtig in den Heere
en in de sterkte Zijner macht.” vs. 10.*

Dan moet je eerst alle eigen kracht verliezen, dat wordt alleen op Jezus’ school geleerd. Want wie vertrouwt op ‘s mans benen, wil God geen hulp of gunst verlenen.

Paulus spreekt hier niet alleen tot zijn broeders in Efeze, maar ook tot de Kerk van alle tijden en plaatsen. Hij spreekt tot dat volk, dat in alle werk is afgebroken en vermoeid en beladen geworden is van de strijd tegen alle vlees, wereld en duivel.

In Efeze was blijkbaar een volk dat bij de pakken neerzat. Een volk dat het van genade moest hebben. Paulus sprak toch even een troostwoord voor die vermoeiden en beladen zondaren. *“...wordt krachtig
in den Heere...!”*

Kom, ziel, er is hulp besteld bij een Held, Die verlossen zal.

*“Hij geeft den moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt
de sterkte dien, die geen krachten heeft.” Jes. 40:29.*

God geeft wat we niet hebben en Hij neemt weg wat we missen moeten, tenminste als we door die lieve Geest zaligmakend bearbeid worden. God kan in het werk der zaligheid niets van een mens gebruiken, want Hij geeft wat volmaakt is aan een volmaakt onvolmaakte. Hij heeft een uitgewerkte zaligheid voor een uitgewerkte zondaar.

Daarom, volk, *‘wordt krachtig in den Heere en in de sterkte Zijner macht’*. vs. 10. Want er is kracht voor krachtelozen en sterkte voor zwakkelingen. Gods volk wast op in het niet kunnen en in het niet weten, en het in eigen kracht niet meer te willen.

Maar daar houd ik niet van.

Nee, dat geloof ik wel, maar de Heere houdt er wel van, want Hij kan alleen Zijn genade kwijt aan een volk dat zichzelf kwijtgeraakt is.

Als dat in de beoefening mag zijn, dan zegt de apostel door genade: *“Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.”* Filip. 4:13. *“Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.”* 2 Cor. 12:10.

Dat is toch geen makkelijk leven, schrijver?

Nee, dat heeft de Heere Zijn volk ook niet beloofd, wel dit: *“In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.”* Joh. 16:33.

“Ik heb de wereld overwonnen”, dat ziet op de *sterkte Zijner macht* (vs. 10b). Christus heeft immers alle macht in hemel en op de aarde.

Gods volk strijdt niet om de zaligheid te verdienen, of om hun geloof te praktiseren, maar om gesterkt te worden in de sterkte Zijner macht. Als Christus nu alle macht in hemel en op aarde heeft, wat moet ik dan nog voor macht en kracht van mezelf meebrengen? Dan hoef ik geen kracht mee te brengen, maar dan moet ik gesterkt worden.

Het leven op aarde is voor iedereen een strijd, maar de goede strijd is alleen voor Gods volk gereserveerd. Dat is een strijd waarin het wordt afgebroken. Dat is een strijd waarbij de winst ligt in het verlies. Want de goede strijd is echter alleen goed gestreden door Christus. Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem. Daarom is de levende Kerk meer dan overwinnaar in Hem.

Voor die goede strijd heeft men een wapenrusting nodig. Een wapenrusting die door Christus is verworven, omdat Hij al de vurige pijlen van Gods toorn over de zonde met Zijn Middelaarshart heeft uitgeblust.

Maar Petrus had de Heere Jezus aanvankelijk voor die vurige pijlen niet over; hij trok zijn zwaard en sloeg Malchus zijn rechteroor af.

Maar Petrus heeft zijn wapenrusting moeten verliezen, om met de wapenrusting Gods bekleed te worden.

Wat is dat: de wapenrusting Gods?

Allereerst wordt er in vers 11 gesproken over de

gehéle wapenrusting Gods. *“Doet aan de gehele wapenrusting Gods.”*

Een goed krijgsman zal zich niet alleen moeten verdedigen, maar zal ook in staat moeten zijn om aan te vallen. Want de aanval is altijd de beste verdediging. Dat geldt met name in tijden van oorlog, maar in het bijzonder ook in de geestelijke strijd. *‘Doet aan’*, ziet dus op de oefening ervan.

In vroeger eeuwen waren de ridders uitgerust met een harnas, om het lichaam tegen onverwachte zwaardslagen te beschermen. Maar met een harnas konden zij niet aanvallen. Er is dus een complete wapenrusting nodig, om zich te kunnen verdedigen én te kunnen aanvallen.

Dit Schriftgedeelte handelt over de gehele wapenrusting Gods, die nodig is om de goede strijd des geloofs te strijden. Niet een halve, maar een gehele, een complete wapenrusting.

Velen hebben een halve godsdienst, zo van: *‘Ik doe mijn best en God doet de rest.’*

Maar degenen die in de weg van waarachtige bekering tot God het harnas van goede werken zijn ontvallen, en naakt voor God zijn komen te staan, worden aangegord met de gehele wapenrusting Gods. Er kan dus blijkbaar niet één wapen gemist worden. *“Doet aan de gehele wapenrusting Góds.”*

Het is niet mijn wapenrusting, maar een wapenrusting, die van God afkomstig is. Waarom?

“Opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels.” vs. 11.

‘Opdat’ wijst op het doel: ‘Opdat gij kunt staande blijven tegen de verzoeking van de satan’ (zie ook vers 13).

Gods volk is blijkbaar tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed, vanwege eigen verdorvenheid, en daarom vatbaar voor de listige omleidingen des duivels. Rutherford wist daar ook het één en ander van, en zegt: ‘Bij iedere struik ligt een slang.’

Wat zijn listige omleidingen des duivels? Dat zijn listen (valstrikken) die je zomaar niet in de gaten hebt. Listige omleidingen, dat zijn bedrieglijke verleidingen. Het gaat hier dus om subtiele aanvallen van de vorst der duisternis.

Kijk, als de duivel komt als een briesende leeuw, dan kan Gods volk hem weliswaar ook niet in eigen kracht wederstaan, maar dan zal hij veel duidelijker te herkennen zijn, dan wanneer hij hen als een engel des lichts probeert te verleiden. In het paradijs kwam hij niet als een briesende leeuw, maar als een engel des lichts. De duivel zal door een briesende-leeuw-gedaante niet zoveel kans maken om Gods volk tot zonde te verleiden. Daarom kwam hij in die gestalte ook niet tot Eva, omdat Eva een volmaakt schepsel was en dicht bij de Heere leefde. Maar toen hij kwam als een engel des lichts, is Eva, de moeder aller levenden, dood gevallen in zonden en misdaden. Hoe zouden wij, die in Adam reeds gevallen zijn, hem in eigen kracht kunnen wederstaan?

Toen de duivel Simson aan de kant wilde schuiven, door een briesende leeuw, heeft Simson hem weder-

staan in zijn aangezicht en moest de duivel van hem vlieden. Toen de duivel Simson probeerde te verleiden, door middel van de zoete woordjes van Delila, dacht Simson hem in eigen kracht te kunnen weerstaan. Toen viel hij niet alleen in de zonde met Delila, maar verloor ook zijn ambtelijke kracht. De gevolgen van de zonde zijn altijd verwoestend. Maar de Heere staat altijd in voor Zijn eigen eer en laat daarom Simson niet om de gevolgen der zonde treuren, maar om de zonde zelf. Met als gevolg dat Simson zichzelf verliest en het opneemt voor de ere Gods, en de pilaren in Dagon's tempel omver trekt. Toen stortten de Filistijnse godslasteraars van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer.

“De listige omleidingen des duivels.”

Wat betekent dat nog meer?

‘Listige omleidingen’, wil zeggen dat de duivel altijd een weg met je opgaat, die de goede weg schijnt. De duivel geeft je altijd eerst middelen die veel beloven en onschuldig lijken.

Hij komt niet direct met het vergif, nee, hij zal je eerst trachten te verleiden. Listige omleidingen zijn omtrekkende bewegingen die je uiteindelijk naar het verderf slepen. De duivel zoekt je niet alleen door listigheid te vangen, maar ook door omleidingen. Dat wil zeggen: hij wil je ongemerkt aan de zonde verslaven.

Je kunt dat vergelijken met omleidingen bij een opgebroken weg. Dan geven de borden aan hoe je via

een omweg weer op de goede weg kunt komen. Maar de duivel weet het altijd zodanig aan te kleden dat hij je via een omleiding in het verderf probeert te storten. Want de omleidingsborden van de duivel leiden niet naar de goede weg, maar naar de hel. De duivel probeert met listige omleidingen Gods volk tot zonde te verleiden.

En dan moet u niet direct aan moord of drugsverslaving denken, want daar verleidt hij de wereld wel mee, maar bijvoorbeeld aan de zonde van de geldgierigheid. Geldgierigheid is de wortel van *alle* kwaad. Een vrek is meestal een vrek voor een ander, maar niet voor zichzelf. Men kan zich dan allerlei luxe veroorloven, terwijl Lazarus in de portiek ligt te sterven. De duivel kan ook in de gedaante van een vrouw komen, wier treden de hel vasthouden. Dan verleidt hij tot de zonde van het 7e gebod, in de daad. Daar heeft hij zijn duizenden al mee verslagen. En dat lukt hem bij Gods volk soms ook nog voor een tijd. Dat zien we bij Simson, en bij David. Maar er zijn ook andere zonden. Dat zien we bij Petrus, die met de Joden veinsde en door Paulus bestraft werd. Hetzelfde zien we bij de Galaten, die zich lieten verleiden om terug te keren naar de werken der wet. Paulus moet dan scherp de wet preken en hen bestraffen. Kortom: Gods volk komt er wel achter dat het één klomp zonde is.

Daarom: *“Doet aan, de gehele wapenrusting Gods.”* Paulus bedoelt hier te zeggen: ‘Mijne broeders, oefen uzelf door de gehele wapenrusting Gods.’

Een goede legerleiding zal haar soldaten oefenen in allerlei wapens, om zich in tijd van oorlog behoorlijk te kunnen verdedigen.

“Doet aan....”

Gaat dat van de mens uit?

Nee, er gaat niets van de mens uit.

Maar er staat toch: “Doet aan..”

Ja, maar dat slaat op de oefening van het geloof.

Ik begrijp er niets meer van!

Het is ook geen begripsleer. Het is alleen maar te verstaan door het geloof. Wij moeten ons aan laten gorden. Het is geen menselijke actie, maar een heilig doen.

“Maar doet aan den Heere Jezus Christus....” Rom. 13:14.

Het is dus Gods Woord, het is niet mijn woord.

Een mens moet dus aangejord worden, want het is voor het vlees geen strijd waarvoor een mens zal kiezen. Anderzijds koos David ook niet voor het harnas van Saul, toen hij tegen Goliath ten strijde trok. Hij zei: *“Ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit verzocht; en David legde ze van zich.” 1 Sam. 17:39.* Die man werd met andere wapens aangejord, namelijk vijf gladde stenen en een slinger, en het geloof dat God die stenen besturen zou. David ging niet in eigen naam, maar in de Naam van de HEERE der heirscharen, den God der slagorden van Israël.

David ging Goliath tegemoet met de gehele wapenrusting Gods. Uitwendig leek het daar helemaal niet op. Maar het geloof ziet niet op de omstandigheden, maar op God, hoe onmogelijk het voor menselijke waarneming ook moge zijn.

God gebruikt vaak de nietigste middelen in 's mensen oog, om de grootste zaken te verzetten. Uiteindelijk heeft de Heere niets en niemand nodig, want: *"Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er."* Maar Hij heeft een mens wel aan de middelen gebonden. *"Doet aan, de gehele wapenrusting Gods."* *"Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt,"* *"...opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels."*

Het woordje 'opdat' ziet op het doel, zeiden we al. Het ziet op het nut ervan. *"Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle."* 1 Cor. 10:12.

"Opdat gij kunt staan..." Wat betekent dat?

Opdat gij de duivel kunt wederstaan en staande blijven. Want er is geschreven: *"Zo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden."* Jak. 4:7.

Het is de duivel om het even welk middel hij inzet om Gods volk tot zonde te verleiden. Want hij weet, als Gods volk in de zonde valt, dat zij de gemeenschap met God moet missen. Misschien zijn er lezers die wel genade kennen, maar al een lange tijd in de duisternis verkeren, omdat zij zich hebben laten verleiden door de listige omleidingen des duivels. U wilde wat vakantie en rust, nietwaar? En de

duivel, die nooit op vakantie gaat en nooit rust neemt, heeft door zijn listige omleidingen u al zover meegevoerd, in woorden, gedachten of werken, dat u door eigen schuld in het donker zit en u weet er niet uit te komen. *“Doet aan....!”*

Hoe kom ik eruit?

Met al uw rommel naar God gaan en uw zonden belijden. Ga maar naar het rechthuis.

God de Vader verlaat, met eerbied gesproken, het rechthuis nooit, ook niet voor Zijn volk.

Maar, volk des Heeren, u heeft door Christus een vrije toegang door één Geest tot de Vader, Die altijd zitting heeft in het rechthuis. Die toegang is echter met bloed geopend. En als de Heere weer een vlak veld gemaakt heeft, dan hoor ik een pelgrim zingen:

*“Elk uur, is het uur der beslissing,
Geld en goed redden niet van de hel.
Dat zou zijn een fatale vergissing,
Die er velen begaan, evenwel
God is getrouw,
Door de ganse Schriftuur,
Hij werkt het berouw,
In het minne-uur,
Genade om niet,
Door het bloed van Zijn Zoon,
Die de pers alleen trad
En op de berg alleen bad.
Komt, luistert toe:*

*De toegang is vrij!!
Door Golgotha.
Voor u en voor mij?
Jezus ging voor,
Hij wacht op de grens.
Is uw paspoort getekend?
O, mens?"*

Als de toegang tot de troon der genade wordt geopend in het dal Achor, dan gaat de liefde vloeien en wordt het hart verbroken. Dan gaan we zoals deze pelgrim getuigen van de genade voor de grootste der zondaren.

De listige omleidingen des duivels kunnen echter ook heel vroom lijken. Het kan namelijk zijn dat de duivel geoorloofde middelen gebruikt, om ons van de Heere af te trekken. En dat doet hij vooral bij aanvankelijk ontwaakte zielen. Dan prijst hij u om uw zeer trouwe kerkgang, om uw correcte leven, om uw degelijke kleding, om uw ernstig gedrag en om uw tranen, om uw liefde tot uw naasten. Hij paait u met vrome influisteringen, zoals: 'U bent nu toch wel een heel eind op de goede weg. U brengt veel goede vruchten voort, en in de Bijbel staat immers dat de boom uit de vruchten gekend wordt, dus het is met u wel in orde. U moet het niet zo donker inzien, want u bent al veel verder dan menig kerkganger. U bent ook zo nauwgezet in uw plichten, dat u echt geen bekommernis over uw staat hoeft te hebben.'

Ik denk dat de duivel met het geven van godsdienstige schouderklopjes één van de listigste strikken aanwendt om een mens van God af te houden.

Paulus zegt van de duivel: *“Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.”* 2 Cor. 2:11.

Er is dus een wapenrusting nodig van Godswege, om staande te kunnen blijven tegen de listige omleidingen des duivels.

Tegen wie richt de apostel zich hier? Ten eerste heeft hij het hier tegen de levende Kerk, tegen de pelgrim uit Psalm 124. We hebben dat reeds verklaard.

Je zou in dit gedeelte ook kunnen zeggen dat Paulus zich richt tot de gelovigen die zich onder de kinderen, vaders, dienstknechten en heren bevinden. De rode draad loopt immers dwars door de kerk, dwars door de gezinnen. En nu sluiten wij niemand uit, maar de mens sluit zichzelf uit. Ik hoor vele mensen spreken over geloof, liefde en vertrouwen, maar waar hoor je nu nog iemand over schuld?

Wat is het geschilpunt tussen God en onze ziel? Dat is de schuldvraag, de zonde! De zonden moeten vergeven worden door het Offer van Christus, in de toepassing.

“.....en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.” Hebr. 9:22. Ik moet dat eerst nadrukkelijk aanwijzen, want bij een verkeerd verstaan van het aandoen der wapenrusting, krijgen we ook een verkeerd gebruik, of zelfs een misbruik van de wapenrusting Gods. Dan krijgen we een christendom dat uitgedost is met een harnas van goede werken en met een

Jehu's ijver actief bezig is, menende Gode een welgevallige dienst te doen.

Daarom is het van wezenlijk belang dat men in de prediking scherp separeert tussen schijn en zijn, ook wat betreft het aandoen van deze wapenuitrusting. Maar wie zal het onderscheid kennen tussen een schijngelovige op zijn best en een waar gelovige op zijn slechtst? Want Gods volk is meestentijds ook met de wapens uit het werkverbond gewapend. Dan ziet het ook aan wat voor ogen is. Dat zagen we ook bij Samuël, toen hij een koning over Israël moest zalven. Hij dacht werkelijk dat het één van de grootste jongens van Isaï moest zijn. De Heere had echter de kleinste uitverkoren. Dat was David, de man naar Gods hart.

De hypocriet kunnen we evenwel aan twee dingen herkennen. Ten eerste door zelfkennis, die we opdoen door Godskennis. Want de hypocriet kunt u pas herkennen, als u hem in uw eigen hart bent tegengekomen. En ten tweede door de uitkomst van zijn strijd. Een hypocriet verliest het namelijk nooit. Een hypocriet hoor je nooit over zijn verloren staat voor God. Die mensen kunnen misschien wel bevindelijk praten, maar het gaat van overwinning naar overwinning. Dat zijn de krachtpatsers in het harnas van Saul.

“....Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de HEERE der heirscharen.” Zach. 4:6.

Als we daar kennis aan hebben, dan weten we ervan

dat we het voor God hebben moeten verliezen. Die wetenschap verkrijgen we niet door wat bidden en bijbellezen, maar door de overtuigende en de uitbrandende werking des Heiligen Geestes. Dan kunnen bidden en bijbellezen wel als middel gebruikt worden, maar niet meer dan dat.

Want we leven in een tijd waarin velen met het Woord werken. Maar als het Woord met een mens gaat werken, dan wordt zo'n mens ineens hulpbehoevend; dan zegt Saulus van Tarsen, toen hij op weg naar Damascus was neergeveld: "*Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?*" En dat gebeurt in de weg van waarachtige bekering tot God, door de onwederstandelijke werking van Gods Geest. Daar hoeft je echt niets aan te doen.

Moet je het dan maar afwachten?

Dat doe je toch wel, want al die vleselijke bewegingen kunnen God niet bewegen, het is maar wat opwerpen van eigen modder, waardoor je schuld nog groter wordt.

God is bewogen in Zichzelf. Hij is bewogen over een volk dat van eeuwigheid door Hem geliefd is.

Maar je moet toch bidden?

Je moet helemaal niets. En als je het niet na kunt laten, dan stel je dit soort vragen niet meer.

Al die gebroken zwaarden uit het verbroken werkverbond moeten dus worden ingeleverd. Een mens moet ontwapend worden, want hij vecht zich liever

dood, dan door vrije genade behouden te worden. Maar in de Banier van Koning Jezus staat geschreven: “*Volg Mij.*” U hoeft er niets aan te doen, u kunt er niets aan doen, u mag er niets aan doen. Er staat niet: ‘Voorwaarts!’ Dat staat geschreven in het logo van de stichting genaamd: ‘het naamchristendom’. Dat is het symbool van de werkpaarden van de S.o.W.-coöperatie. Dat zijn de voortrekkers. Nee, mensen, de Boerenoorlog is reeds lang voorbij. En de V.P.K.N. wordt een huis dat men nu wel met bezemen keert, maar de duivel is nooit lang op vakantie, want hij keert terug met een legioen van duivelen. Dus als we nog wat door willen sukkelen, dan is dat allemaal verloren tijd, want verliezen moeten we het toch. “*Och of gij heden bekende wat tot uw zaligheid dienen moet.*”

*“Het briesend paard moet eind’lijk sneven,
Hoe snel het draav’ op ‘t oorlogsveld;
‘t Kan niemand d’ overwinning geven;
Zijn grote sterkte baat geen held.”*

De sterkste is enkel ijdelheid. Wat een mens in beweging zet, baat niets.

De kerk heeft met haar buitenbijbelse activiteiten al wat kermissen en speeltuinen teweeggebracht. Maar welke activiteit komt er van een mens in aanmerking, als de apostel zegt: “*Láát u met God verzoenen!*” Als je iets láát doen, dan hoef je zelf niéts te doen. Zalig worden is niets doen en steunen op de gerech-

tigheid van Christus, voor tijd en eeuwigheid beide. Als er in vers 11 gesproken wordt over het aandoen van de wapenrusting Gods, dan betekent dat geen doen van onze zijde, het is een gave des geloofs.

Christus zegt tot Zijn discipelen: *“U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk Gods te verstaan; maar tot de anderen spreek Ik in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en horende niet verstaan.”* Luk. 8:10.

Dus alleen degenen die waarlijk van Christus zijn is het gegeven om de wapenrusting Gods aan te doen door een geschonken geloof.

Waarom dan dit vermaan van de apostel, om tot deze volmaakte geloofsoefening te komen? Paulus wijst namelijk zijn broeders niet alleen op de wapenrusting in het algemeen, maar op de gehele wapenrusting Gods, zeiden we reeds.

“Doet aan de gehéle wapenrusting Gods.”

Wat werd Goliath noodlottig? Zijn open vizier! Hij achtte het niet nodig om zijn vizier te sluiten. Hij vond David geen partij, maar hij had er geen erg in dat God zijn Tegenpartij was.

Weet u voor wie een incomplete wapenrusting ook noodlottig werd? Voor Achab! In de strijd tegen de koning van Syrië spande een man zijn boog in zijn eenvoudigheid, en schoot de koning van Israël tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: *“Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond.”* (Lees 1 Kon. 22:34.) Zo is het ook in de goede strijd des geloofs. Bij een

onvolledig of verkeerd gebruik van de wapenrusting moeten we het uiteindelijk afleggen tegen de listige omleidingen des duivels.

Kan Gods volk door een verkeerd gebruik van de wapenrusting dan van de genade vervallen?

Nee, er is geen afval der heiligen. Paulus zegt ook niet dat hij de strijd des geloofs goed gestreden heeft, want dat had de Heere Jezus voor hem gedaan, maar dat hij de *goede strijd* gestreden heeft. Alleen wel op een wettelijke manier. Op een andere plaats zegt hij: *“Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben.” Filip. 3:12.*

Dus om wettelijk te grijpen, moet je eerst van Christus gegrepen zijn.

In vers 12 en 13 onderscheidt Paulus de strijd van de trekpaarden, de ‘werkverbonders’, van de luipaarden, de ‘genadeverbonders’.

Gods volk is toch niet lui?

Nee, dat zijn luipaarden ook niet, maar luipaarden lopen altijd áchter de buit aan en trekpaarden lopen ervóór! Een luipaard is vrij, maar een trekpaard is gebonden. Wie het vatten kan, die vatte het.

“Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed.”

Jehu en zijn godsdienstige familie zoeken altijd personen te treffen. Lees de geschiedenis maar na. Christus is aan het kruis genageld omdat de leden

van het Sanhedrin Zijn Persóón haatten. Waarom? Nu, Christus preekte Zichzelf om niét, dus waren al hun offers tevergeefs. Toen riepen zij als het ware uit: 'Dat nemen we niet, we laten ons werk niet te-niet doen. Daar hebben we veel te hard voor gewerkt. Dan is het beter dat één Mens sterve voor het volk, dan dat het hele volk verloren gaat.' "*Kruis Hem, kruis Hem.*"

Pilatus wast zijn handen in onschuld en gaat op een wat humanistischer manier te werk: "*Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen; gijlieden moogt toezien.*" Matth. 27:24. Zowel Pilatus als het Sanhedrin voerden een strijd tegen vlees en bloed.

En in die vleselijke strijd zitten we van nature allemaal verstrikt, want vlees haat God en ergert zich aan Christus, vooral het godsdienstige vlees.

Maar Christus had een gans andere strijd, tijdens Zijn omwandeling op aarde. Hij heeft de eer van Zijn hemelse Vader opgeluisterd, dwars tegen alle godslastering in. Hij heeft de duivelen uitgeworpen en de zonden vergeven. Hij heeft de wettische godsdienst bestraft met een 'wee u'. En Zijn jongeren gezuiverd van de eerste man. Dat was geen strijd tegen vlees en bloed, maar een strijd tegen de geestelijke boosheden in de lucht.

De ware gelovigen hebben overigens wel een strijd tegen vlees en bloed, voorzover dat hun eigen vlees aangaat. Want zij hebben een driehoofdige vijand: de wereld, de duivel, en haar eigen, verdorven vlees. Maar de grootste vijand van buitenaf is de duivel,

die zich overigens meer in het hart manifesteert dan daarbuiten, en allerlei machten en krachten aanwendt om de Kerk tot zonde te verleiden, opdat de gemeenschap met God verbroken wordt. Want als Gods volk de gemeenschap met God verliest, dan is het krachteloos, hulpeloos en biddeloos.

“Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed.”

‘Wij hebben de strijd niet tegen zwakke schepselen’, bedoelt de apostel hier te zeggen.

We leven in een tijd dat men het kind met het badwater wegwerpt. Maar zo is God niet. Als een kind van God in de zonde valt, dan is hij door de meeste mensen voorgoed afgeschreven. Maar Christus doet gelijk de barmhartige Samaritaan. Hij neemt Zijn gevallen volk in de armen en giet balsem in de wonden, en doet ze weer opstaan. Een godsdienstig mens gaat echter over lijken. Dat zien we bij die priester en die Leviet; die mensen liepen stijf van de godsdienst; die mensen wilden niet bukken om zich te ontfermen over een stervende. Ze hebben die man aan de kant van de weg als oud vuil genegeerd. En dat doen ze ook met je, als je door genade de zonde gaat aanwijzen, dan negeert de godsdienst je ook als oud vuil. Maar die dat doen, hebben de strijd tegen vlees en bloed. Je moet maar denken, mensen, als je verwaardigd wordt de vinger bij de zonde te leggen, dat ze je met nijdigheid zullen verwijten: “De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet.”

Ja, ze weten je wel met je eertijds te treffen, hoor. Waarom?

Om je de mond te snoeren. Maar Jakob, de bedrieger, hield zijn mond niet voor zijn zonen. Want het liep niet over Jakob, maar over de eer Zijns Naams, Die heerlijk is.

“Ruben! gij zijt.... Snelle afloop als der wateren, gij zult de voortreffelijkste niet zijn! want gij hebt uws vaders leger beklommen; toen hebt gij het geschonden; hij heeft mijn bed beklommen! Simeon en Levi zijn gebroeders! hun handelingen zijn werktuigen van geweld!” Gen. 49:4-5.

Stop maar, Jakob.

‘Nee, ik moet nog beginnen’

“Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad; mijn eer worde niet verenigd met hun vergadering! want in hun toorn hebben zij de mannen doodgeslagen, en in hun moedwil hebben zij de ossen weggerukt. Vervloekt zij hun toorn, want hij is heftig; en hun verbolgenheid, want zij is hard! ik zal hen verdelen onder Jakob, en zal hen verstrooien onder Israël.” Gen. 49:6-7.

Heeft u dan helemaal geen Evangelie, Jakob?

‘Nee’, zou Jakob gezegd hebben, ‘ik heb geen Evangelie, het Evangelie heeft mij!! Hoor maar: “Juda! gij zijt het, u zullen uw broeders loven; uw hand zal zijn op den nek uwer vijanden; voor u zullen zich uws vaders zonen nederbuigen.” Gen. 49:8.

Als je werkelijk zondaar voor God geworden bent, dan verdraag je de ander wel, maar nooit zijn of haar zonden. Jakob spaarde zijn zonen niet en toch had

hij de strijd niet tegen vlees en bloed. Als je daarin geoefend mag worden, dan krijg je onderscheid tussen het kind en het badwater. Dan heb je de strijd niet tegen je vader of moeder, kind of achterkleinkind, maar tegen de geestelijke boosheden in de lucht.

“...tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.” vs. 12.

Paulus bedoelt hier niet dat wij de overheid ongehoorzaam moeten zijn, want zij is Gods dienaars. Maar dat wij Gode méér gehoorzaam moeten zijn dan de mensen. Een overheid die wetten uitvaardigt, die lijnrecht indruisen tegen Gods Woord, dienen wij gelovig te bestrijden en zeker niet te gehoorzamen.

De satan wordt genoemd: de overste van de macht der lucht, maar heeft geen plaats meer in de hemelse gewesten. De duivel is dus werkzaam op aarde en buitengesloten van de raad der heiligen, voor de troon van God. Christus zegt in Lukas 10:18: *“En Hij zeide tot hen: Ik zag den satan, als een bliksem, uit den hemel vallen.”*

De satan heeft dus zijn werkterrein op aarde.

“Zijt nuchteren, en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wien hij zou mogen verslinden.” 1 Petrus 5:8.

In dit hoofdstuk wordt gesproken over de listige omleidingen des duivels.

Dan is het niet alleen genoeg om nuchter te zijn,

maar ook de gehele wapenuitrusting aan te doen, om te kunnen wederstaan in de boze dag, en, alles verricht hebbende, staande blijven.

Alles wat wij krachtens plicht verrichten, moet geschieden in de gehele wapenuitrusting Gods. De strijd is dan Godes. Want het is Zijn wapenrusting, waarachter wij schuilen, en waarmee Hij strijdt. Dan kom je niet verder dan een schildknaap, die de wapens achter zijn Heere aandraagt. Hij zegt immers: *“Volg Mij.” “De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn. Ex. 14:14.*

Paulus spreekt hier ook van een boze dag. Wat is dat? Dat is de dag der verzoeking. Want er zal een zware tijd komen. *“Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.” Matth. 24:21-22.*

Paulus zegt hier geen woord te veel. Want het zal een bange tijd zijn. Een tijd van oorlog, ziekte, honger, armoede, verdrukking, vervolging. Een tijd waarin de liefde van velen zal verkouden. Een tijd waarin allerlei verdeeldheid en verscheuring zal heersen op het erf der kerk. In zo'n tijd leven we al. Men twist om muren, stoelen en banken, maar of er nog mensen bekeerd worden, daar bekommert zich bijna geen sterveling om. De kerken zijn verrot in hun beenderen. Maar God zal Juda's steen herbou-

wen uit het stof. Dan moeten we de brokstukken ook nog kwijt.

Waar zijn de getrouwen, die nog wensen te strijden voor de kroonrechten van Christus? Volk van God, Christus is met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. U hoeft niets te vrezen, kom, gordt uw lendenen en strijdt de goede strijd des geloofs. Dat gaat door eer en oneer, door goed en kwaad gerucht.

“Zie, Ik kom haastelijk; houd dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.” Openb. 3:11.

Aan het einde van de reis wacht de Heere Jezus op de grens van de doods-Jordaan, om u te brengen in de gewesten van eeuwige gelukzaligheid.

God haalt Zijn volk naar huis, vóór de dag des kwaads. Het getal van Gods oude volk wordt steeds kleiner. We hebben straks kerken vol met godsdienst, maar geen Godsvreze. Ach, de Heere gaat door, Hij zal tot de voleinding der wereld Zijn zeventuizend overhouden, al was het maar in de enkeling.

Ziet u het dan somber in, schrijver? Bent u moedeloos? Nee, want moedeloos is goddeloos. Ik zie het wel somber in voor de rechtzinnige kerken. God zal er meer uit de heggen en stegen halen, dan uit die kringen. Dat denk ik wel, ja.

Ik ziet trouwens een wolkje als eens mans hand. Dat verkondigt een overvloedige regen. Maar als het hard gaat regenen, dan wordt het eerst donker.

Echter, gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht. Dan zullen de muren van het Jericho vallen, persoonlijk, kerkelijk en nationaal.

Ach, hoe zouden we staande blijven, als we niet voor Zijn rekening liggen? *“Die gunst heeft God Zijn volk bewezen, opdat het altijd Hem zou vrezen.”*

Nu zijn we aan onze tweede gedachte gekomen, namelijk uit welke wapenen de wapenrusting Gods bestaat. Ten eerste noemt de apostel ‘*de waarheid*’ waarmee zij, die God vrezen, hun lendenen hebben omgord.

Wat betekent hier ‘de waarheid’?

Sommigen leggen dit uit, als zou ‘de waarheid’ oprechtheid betekenen. Anderen verbinden dit met de ware leer. Maar oprechtheid en de ware leer strijden niet tegen elkaar, het zijn metgezellen, als het goed is.

Ik zou het nog anders willen verklaren. Wie is de Waarheid anders dan Christus, Die van Zichzelf getuigt: *“Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven”*? We kunnen in de boze dag alleen staande blijven als we in Christus zijn. *“Want gerechtigheid zal de gordel Zijner lendenen zijn; ook zal de waarheid de gordel Zijner lendenen zijn.” Jes. 11:5.*

Ziet u, gerechtigheid en waarheid ontmoeten elkaar in Christus. O, wat is dat Woord van God toch een dierbaar getuigenis, dat eeuwig zeker is en slechten wijsheid leert. De Kerk hoeft niets te weten, want Christus is haar Wetenschap.

Christus heeft de Wet in Zijn linkerhand en het Evangelie in Zijn rechterhand. Waarheid en genade ontmoeten elkaar door een weg van recht. De Wet en het Evangelie ontmoeten elkaar in Christus. Dan wordt het recht verheerlijkt en de vrede met een kus van het recht gegroet.

Een mens kan nooit Christus kennen, zonder door Zijn linkerhand te zijn neergeslagen, om dan het Leven uit Zijn rechterhand te ontvangen.

Ik zie de gehele wapenrusting Gods in Christus verklaard. Hij hanteert de wapenen. Want Hij is Zijn volk een Schild en Wapen, schoon 't onheil schijnt voor haar geschapen. Gods kinderen zullen zeker wonen.

'Steek uw zwaard maar in de schede, Petrus, want die het zwaard opheffen, zullen door het zwaard vergaan. Want Ik zal tegen uw vijanden krijgen met het zwaard Mijns monds.'

Ik begrijp er niets meer van, schrijver.

Ik ook niet, maar het is gelukkig geen begripsleer, want anders zou een minder begaafd mens er niets van kunnen begrijpen. Het leven der genade zit echter vol paradoxen. Daarom is het voor het verstand altijd een harde leer en altijd een halte te ver. Het verstand komt er niet uit. Maar dat zou toch je gelukkigste dag wezen. Want het verstand laat immers na de ware grond van weldoen op te merken. Ik bid u: Laat toch vallen, die verrotte godsdienst. Laat los, en u zult losgelaten worden.

Dat is geen taal, schrijver.

Het spijt me, maar het is Bijbeltaal. We hebben tegenwoordig een godsdienst die zich verblijdt in de rede. Dat is het rechtopstaande christendom. Maar er is een volk op aarde, dat heeft leren bukken onder God, en het verblijdt zich in de oordelen Gods. *“Sion heeft gehoord, en het heeft zich verblijd, en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege Uw oordelen, o HEERE!” Ps. 97:8.*

Als de Reformatie geen vruchten meer afwerpt, maar vertrapt wordt, dan komt God met Zijn oordelen. Dat zien we ook bij het volk Israël.

Wat verstaat u onder de Reformatie?

De rechtvaardiging van de goddeloze, in leer en leven. Dat is geen leer voor liefhebbers, want daar kiest geen mens voor. Maar als God het u leert, wijst u elke grond buiten Christus van de hand. Dan wordt u een liefhebber van de waarheid, waarmee u uw lendenen omgordt.

“Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten.”

Ik heb die liefde niet, schrijver.

Dat hoeft ook niet, want u hoeft die liefde niet mee te brengen. Het is geen dienst voor lieve mensen, maar een liefdedienst voor liefdelozen, die door de liefde van Christus overwonnen en ingewonnen worden. Het is dus een gewillige dienst en een gewillige strijd, want de Heere houdt er geen slaven op na. *“Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer*

heirkracht, in heilig sieraad....” Ps. 110:3.

Dat volk heeft de waarheid lief en haat de leugen. Dat volk heeft Gods Woord lief en heeft daarom ook de Statenvertaling lief. *“Wij hebben Hém lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft.” 1 Joh. 4:19.*

“Staat dan”, vs. 14, wees er klaar voor. Sta gereed tot de beslissende strijd, welke u wacht, *“...uw lenden omgord hebbende...”* Dat betekent dat de ledematen bijeen gehouden moeten worden, vanwege het geweld van de strijd. Daarom moeten we van God bekeerd en geleerd, en in de Waarheid gefundeerd zijn.

Onze vaderen hebben voor de zuivere waarheid gestreden. Daar hebben zij alles voor over gehad. En wat gaat men nu doen, in dat hele van God vervloekte *Samen-op-Weg* proces? De erve der vaderen verkopen! De in het bloed gedrenkte confessies verloochenen!

We hebben reeds de Belijdenissen en de Drie Formulieren van Enigheid, die in tijden van grote ketterij geboren zijn. En die durft men nu zomaar terzijde te schuiven.

En ik zie menig predikant al naar zijn buidel tasten, want nu komt het er toch maar op aan, wie of er *waarheid-omgordende* mensen zijn. Of houdt men zich zo stil, omdat men in de war zit over het pensioen, of over het feit dat men vreest niet meer met vervroegd emeritaat te kunnen gaan? Het valt ook niet mee om een stapje terug te doen. Maar ik denk

dat het voor de getrouwen wel een hele sprong zal worden. Maar om God over te houden, moet je wel eens alles verliezen. Er zijn niet zoveel predikanten die hun bank in de hemel hebben en tot het eind van hun leven blijven preken.

U had het over de waarheid.

Nu, dit is ook waarheid, maar u bedoelt natuurlijk 'dé Waarheid,' waarmee Gods volk omgord is. Ja, dat is een Waarheid van boven naar beneden. Dat is een eenzijdig Godswerk.

Volk des Heeren. *"Laat uw lendenen omgord zijn, en de kaarsen brandende."* Luk. 12:35.

Maar ik wil er nog wel wat meer van zeggen. Dé waarheid heeft namelijk ook nog andere eigenschappen. De waarheid staat niet op zichzelf, maar heeft ook mededeelbare kenmerken.

"De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten; de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen." Ps. 85:11.

Dat verklaart ook het volgende wapen, namelijk: het borstwapen der gerechtigheid. Het borstwapen der gerechtigheid ziet op de gerechtigheid van Christus en op de godzaligheid en een goede consciëntie.

De waarheid slaat dus meer op de leer van Christus, en het borstwapen der gerechtigheid slaat meer op het leven uit, en het steunen op de gerechtigheid van Christus. Het is immers leer en leven. Leer en leven moeten overeenkomen.

De waarheid en de gerechtigheid ontmoeten elkaar

in de toepassing in het leven der genade.

*“Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet;
De vrede met een kus van ‘t recht gegroet;
Dan spruit de trouw uit d’ aarde blij omhoog;
Gerechtigheid ziet neer van ‘s hemels boog.”*

Velen vechten voor ‘de Waarheid’, maar ze missen het borstwapen der gerechtigheid. Dat zijn voorvechters voor de zuivere leer, maar ze missen het leven. Die mensen komen altijd uit de Wet op. Dat hoor je zo. Die moeten altijd nog wat doen en houden getuigende christenen verdacht. “Zo makkelijk gaat het niet”, zeggen die mensen.

Hoe komt dat dan?

Omdat de meesten gevangen zitten in het harnas van goede werken en nog nooit zijn vrijgemaakt. De waarheid maakt een mens pas vrij, als Christus een mens vrijmáákt.

“Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn.” Joh. 8:36.

Als dat niet het geval is, dan maakt men zich vrij mét de Waarheid, terwijl de Waarheid een mens vrijmaakt door Woord en Geest. Een waar christen strijdt niet voor de Waarheid maar dóór de Waarheid. Ja, het is een geheim maar dat kan ik ook niet helpen.

De reinen en onreinen zijn dus van elkaar te onderscheiden. De reinen herkauwen het Woord en stem-

pelen hun pad. Het is net eender als met de reine dieren, die herkauwen het voedsel en verdelen de klauw. Dat zijn de ware kenmerken van een kind van God. Als de waarheid en de gerechtigheid elkaar ontmoeten, dan volgt er een leven dat de Waarheid herkauwt en die het leven stempelt. Leer en leven zijn onafscheidelijke metgezellen en vruchten van de waarachtige wedergeboorte.

Mensen die alleen voor de waarheid zijn, ja zelfs voor de waarheid strijden, maar geen bevindelijke kennis hebben aan de gerechtigheid van Christus, zullen de waarheid niet herkauwen. Het leven wordt erin gemist, omdat de waarheid nooit door het hart gegaan is.

“Doet aan, de gehele wapenrusting Gods.”

De waarheid kan dus niet zonder de gerechtigheid. Christus is niet alleen een historische Zaligmaker, maar ook een zaligmakende Zaligmaker in de toepassing.

Waarom is het zo donker in onze dagen? Omdat de waarheid gefilterd wordt van de gerechtigheid. Maar als Gods Geest zaligmakend in ons hart gaat werken, dan zal alles wel uitgezuiverd worden. *“En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.” Joh. 16:8.*

Dan gaat een mens geloven dat hij een verloren mens is voor God. Dan wordt een mens, die hij is, namelijk goddeloos. We zijn doorgaans te best om slecht te zijn, en te goed om gerechtvaardigd te wor-

den. Maar alleen het borstwapen der gerechtigheid kan onze ongerechtigheid bedekken en ons onderscheiden van de wereld.

“...en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid.”

Waarom een borstwapen?

In onze borst zit ons hart, het meest centrale en noodzakelijkste orgaan van het lichaam. We zouden een hand of zelfs een been kunnen missen, maar als het hart doorstoken wordt, dan sterven we. Het hart, in geestelijk opzicht, moet dus beschermd worden met de gerechtigheid van Christus. Niet dat arglistige hart van ons, maar het wederom geboren hart. Daar zal de duivel al zijn vurige pijlen op richten. Daar is dus een borstwapen voor nodig. Het is feitelijk het belangrijkste deel van de wapenrusting. Want al heb ik de waarheid verloren en al zit ik in een dwaling verstrikt, al heb ik geen zwaard voor de aanval en geen schild tot verdediging, dan blijft toch mijn hart beschermd door het borstwapen der gerechtigheid. Maar ik kan dan wel ernstig gewond raken. *“Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.” 1 Thess. 5:8.*

Hier wordt het borstwapen der gerechtigheid ook het borstwapen des geloofs en der liefde genoemd. Dat is niet met elkaar in strijd, maar het is juist met elkaar in overeenstemming.

Geloof is het middel tot het verkrijgen van de gerechtigheid. En dat geloof is door de liefde werkende.

Is het geloof dan een voorwaarde?

Nee, het geloof is geen voorwaarde, want het geloof is en blijft een gave Gods. Nu, als het een gave is, wat moet ik dan meebrengen? Zalig worden is geen koophandel, maar een ruilhandel.

En dat kan op de rand van mijn nagel. ‘Hij nam mijn zonden en ik verkreeg Zijn gerechtigheid.’

Als dat gebeurt, gaat u zingen: “*k Zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen, daar ik Hem verwacht.*”

Een van God geroepen predikant is dus een marktkoopman op de markt van vrije genade.

De genade is niet te koop, want ze is onbetaalbaar, daarom is ze gratis te verkrijgen.

“O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!” Jes. 55:1.

Dat is toch onvoorwaardelijk, nietwaar?

Ja maar, ik heb geen dorst.

Dan mag u ook komen, want wellicht dorst u naar de dorst naar de wateren des heils.

Ja maar, ik weet die wateren niet te vinden.

Dat hoeft ook niet, want God kan u wel vinden en u er ook brengen. Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Hij zoekt en

vindt. Dus blijf maar rustig wenende voor de poort liggen, op genade of ongenade.

Ja maar, ik wil niet verloren gaan.

We gaan niet verloren, maar we zijn verloren. U hebt dus niets te verliezen.

Ja maar, ik wil niet naar de hel.

U zult er gewis komen, want u treurt alleen maar over de gevolgen der zonden, en niet om de zonden zelf. Gods volk is het er niet om te doen de hemel in te gaan, of om de hel te ontlopen, maar Zijn lof te vertellen.

Ja maar, ik wil wel naar de hemel.

Dat wil iedereen wel. Maar als God te missen uw hel niet is, en Christus uw Hemel niet is, dan bent u de ellendigste van alle mensen.

Het borstwapen is dus een bijzonder wapen ter bescherming van het hart. Het hart, dat klopt door de levendmakende werking des Heiligen Geestes, moet beschermd worden tegen indringers van buitenaf.

Maar de meeste vijanden zitten toch van binnen?

Ja, maar Paulus zegt: *“Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont.” Rom. 7:20.*

Dus de vijand van binnen is geketend door het geloof dat steunt op de beloften Gods. Daar is dat borstwapen een weerspiegeling van. Want de belof-

ten Gods zijn niet ja en nee, maar ja en amen! Het borstwapen is dus niet een wettisch wapen, omdat men vreest getroffen te worden door de vurige pijlen van de duivel. Het is veel meer een onderscheidingswapen, met tweeërlei functie. Het geeft aan welk wonder er van binnen gebeurd is, en ten tweede beschermt het borstwapen het binnenste tegen de aanvallen van buitenaf.

Gods volk moet openbaar komen. Het moet het borstwapen dragen, als onderscheidingsteken van het leger van Koning Jezus.

Christus heeft geen soldaten uit het Vreemdelingenlegioen. Hij heeft soldaten die gekleed zijn met het uniform van de gerechtigheid van Christus en bevorderd zijn tot de adelstand des hemels, met het borstwapen der gerechtigheid. Een soldaat hoeft zich toch niet te schamen voor zijn wapens en uniform, want dat zegt iets over zijn Koning. *“Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.” Rom. 1:16.*

Christus heeft de strijd alleen gestreden. Hij vormt daarom de Voorhoede en de Achtertocht voor Zijn volk, dat nog strijdt in dit Mesech der ellenden. Christus is Zijn volk een Wolkkolom des daags en een Vuurkolom des nachts. Zoals een hen haar kuitjes onder haar vleugelen vergadert, bij naderend gevaar, zo beschermt Christus de Zijnen onder de slip van Zijn mantel.

“De eeuwige God zij u een woning, en van onder eeuwige armen....” Deut. 33:27.

“En de voeten geschoeid hebbende met de bereidheid van het Evangelie des vredes.” vs. 15.

De voeten geschoeid. Wat is schoeien? Schoeien is afschermen. Als iemand een schoeiing slaat, dan schermt hij zijn land af tegen afbrokkelen door het klotsende water. Voeten schoeien betekent hier dus: de voeten afschermen tegen de beten van de slangen die over de grond kruipen.

Gods volk moet niet met een boekje in een hoekje gaan zitten, maar het moet zich getuigend door deze wereld bewegen. Gods volk krijgt voeten om te lopen. Ze zijn niet van deze wereld, maar staan wel in de wereld. Ze zijn geroepen om te getuigen. In de eerste plaats van God als haar Schepper, en van diepe zondeval. In de tweede plaats van Christus en Zijn verlossingswerk. *“Gij zult Mijn getuigen zijn.” Hand. 1:8.* In de derde plaats moeten zij strijden tegen de zonden en opkomende dwalingen.

We leven in een tijd van het *“Henotheïsme.”*

Dat is de verdraagzaamheids-godsdienst van de 20e eeuw. ‘Verering’ van één God, jawel, maar daarbij het bestaan van andere goden niet loochenen. Je moet tenslotte iedereen in zijn waarde laten. Nog een stapje verder en we worden overspoeld met het *“Panteïsme.”* Dat is een New-Age-religie, die beweert dat er geen wezenlijk verschil bestaat tussen God en de materie. Overal zit wel het goddelijke in,

zowel in de natuur, als in de mens. Het is de oude leer van de duivel, die hij al in het paradijs predikte: ‘Tast maar toe, dan zult gij als God zijn!’

Daarom zullen de christenen hun voeten schoeien “...met bereidheid van het Evangelie des vredes.” Dat leer je door schade en schande. Want als je de voeten niet beschermt, dan loop je slangenbeten op. Slangen zie je slecht, want ze kruipen over de grond en in verborgen plaatsen. Het kan dus fataal wezen als je te lang op één plaats blijft staan. Kohlbrugge zei eens: “De duivel ruikt aan mijn hemd dat ik God vrees.”

Daarom is de wapenrusting Gods zo noodzakelijk, met name, om de voeten te schoeien met bereidheid van het Evangelie des vredes.

Een christen wapent zich met de Wet.

Niétwaar!

Een waar christen wapent zich met het Evangelie, niet om zich te verdedigen, ja, dat ook, maar om aan te vallen en de wereld voor Koning Jezus te veroveren. Een wapendrager is een beweeglijk iemand. Hij rent zijn heer gedurig achterna. Dat is toch een mooi werk. Want als de strijd heet wordt, dan zegt Christus tegen Zijn kind: ‘Volg Mij maar, want Ik zal u beschermen en bewaren. Ik vat u bij de rechterhand, en Ik zal u leiden door Mijn Raad, zodat gij uw voet niet aan een steen zult stoten, want Ik ga u met Mijn heillicht voor.’

“Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u

zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland.” Jes. 43:2-3.

Is het echt waar, Heere?

‘Ja, het is echt waar, Mijn kind. “Uw muren zijn steeds voor Mij.”

‘Trek mij dan, Heere, zo zal ik U zeker nalopen.’

“....Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.” Jer. 31:3.

De Heere trekt Zijn volk met goedertierenheid, om het te leren wandelen met voeten die geschoeid zijn met bereidheid van het Evangelie des vredes.

Gods kinderen worden niet alleen bekleed met de gerechtigheid van Christus, maar ook met Zijn bereidwilligheid, opdat zij in beginsel Christus gelijkvormig zullen worden en Zijn getuigen zijn.

Zijn er nog van die evangelisten, die Zijn Naam belijden? Dan hoeft je echt allemaal geen predikant te worden, maar als je Hem mag kennen, en de kracht Zijner opstanding, dan moet je toch wel eens overlopen van Zijn eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden.

De bereidheid van het Evangelie des vredes slaat evenwel in het bijzonder op het predikambt. Gods geroepen knechten worden bekwaam gemaakt, geschoeid, om de gewilligheid van Christus te verkondigen.

“...Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.” Mark. 16:15.

De ware gelovigen mogen zich niet schamen om het getuigenis van Jezus.

“Want zo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, diens zal de Zoon des mensen Zich schamen, wanneer Hij komen zal in Zijn heerlijkheid, en in de heerlijkheid des Vaders, en der heilige engelen.” Lukas 9:26.

Wat ligt er dan een rouwfloers over de Kerk. Wat is het dan toch stil geworden. Wat laten degenen die van Christus zijn zich toch dikwijls inpakken door de godsdienst.

De HEERE heeft Zich een volk geformeerd, dat zal toch Zijn lof vertellen? *“Ben Ik dan een Vader, waar is dan Mijn eer?” Mal. 1:6.*

Wanneer u, volk van God, door een slordig leven, weigert om van de wapenrusting Gods gebruik te maken, dan zal de duivel door de listige omleidingen uw mond snoeren en u zult door de godsdienst overheerst worden. Maar dan zijt gij er de oorzaak van dat Gods Naam en eer door het slijk gehaald worden.

We zien bij Simson dat hij in hetzelfde oordeel der Filistijnen gestorven is, omdat hij de oorzaak was dat de Filistijnen Gods Naam lasterden, hoewel zijn laatste slag de grootste slag was tot eer van God.

En als Gods volk al zodanig onderworpen is aan de tijdelijke oordelen, verzuimende alle trouw en plicht, hoe zal het degenen vergaan, die nog voor eigen

rekening leven en zich weigeren te bekeren? Daar is Gods Woord niet onduidelijk over.

“Want indien zij dit doen aan het groene Hout, wat zal aan het dorre geschieden?” Luk. 23:31.

Christus is als Plaatsbekleder in het oordeel gestorven, daarom is het oordeel voor Zijn volk in een eeuwige zegen veranderd.

Als dat beleefd gaat worden, dan worden de voeten geschoeid met de bereidheid van het Evangelie des vredes.

Dat gaat vanzelf, of helemaal niet. Dan gaan ze zingen met de dichter van de 108e psalm:

*“Mijn hart, o Hemelmajesteit,
Is tot Uw dienst en lof bereid;
‘k Zal zingen voor den Opperheer,
‘k Zal psalmen zingen tot Zijn eer.
Gij, zachte harp, gij schelle luit,
Waakt op; dat niets uw klanken stuit’;
‘k Zal in den dageraad ontwaken,
En met gezang mijn God genaken.”*

Het volgende wapen heeft hoofdzakelijk een defensieve functie. *“Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.” vs. 16.*

Een schild is een scherm om een strijder te beschermen tegen de vijandelijke aanvallen.

Een schild is een middel dat gehanteerd moet worden, want het beweegt van zichzelf niet, het moet

bewogen worden. Zo is het ook met het geloof. Het geloof is geen doel op zich, maar slechts een middel, dat door de Heilige Geest in beoefening wordt gebracht. Veel mensen steunen op hun geloof. Maar Gods volk steunt op de gerechtigheid van Christus, door het geloof.

Het geloof is geen werk, maar een gave. Zo is het ook met het schild des geloofs.

Paulus wijst weer op het belang ervan. “*Bovenal...*”, zegt hij. Het kan dus ook niet gemist worden. Het is een zeer belangrijk en gewichtig wapen. Het is ook zeer uniek in de strijd. Het woord ‘bovenal’ wordt maar één keer in de Schrift gebruikt, en wel in dit gedeelte. Paulus gebruikt dus een uniek woord om uitdrukkelijk op een uniek wapen te wijzen. Het is een wapen, dat in de hoogste aanvechting benodigd wordt. David was in een hevige strijd gewikkeld. Zijn vijanden benauwden hem blijkbaar zo hevig, dat hij naar God ging schreeuwen.

“Twist, HEERE! met mijn twisters; strijd met mijn bestrijders. Grijp het schild en de rondas, en sta op tot mijn hulp. En breng de spies voort, en sluit den weg toe, mijn vervolgers tegemoet; zeg tot mijn ziel: Ik ben uw Heil.” Ps. 35:1-3.

David is hier bezig zich aan te gorden met de wapenrusting Gods. En nu zie ik een mooi ding. Paulus zegt in vers 16: “*Bovenal áángenomen hebbende het schild des geloofs.*”

Een mens kan echter niets aannemen, tenzij het hem van de hemel geschonken wordt. Anders had

David echt niet zo naar God geschreeuwd. Want nu gaat de schenking vóór de aanneming. Als we Psalm 35 goed lezen, dan is de Heere de Eerste, Die grijpt; de Eerste, Die schenkt; en de Laatste, Die de weg voor Zijn volk afschermt en toesluit voor haar vervolgers. De Heere is haar Voorhoede en Achtertocht. Hij is de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde.

Veel mensen zeggen te geloven, ze nemen het aan. Ja, ze plukken de beloften uit de Bijbel, als bloemen uit het veld. Maar geplukte bloemen verwelken. De godsdienst heeft altijd haar droogboeketje van eigengerechtigheid bij zich. Die mensen kijken je altijd zo lief en ontwapenend aan. Maar trap niet op hun vrome tenen, want dan springt er wel één of andere duivel uit.

Bent u nu kwaad, schrijver?

Ben je wijzer, kind, ik schrijf niet uit sensatie. Het is eerder om te wenen, hoevelen zich bedriegen voor de eeuwigheid, met een gestolen belofte. Dat is het juichende christendom, dat nooit bitterlijk over de zonden geweend heeft. Want de beloften van het Evangelie zijn in Christus ja en amen. Ze zijn uit de doornenkroon van Christus gevlochten. In een belofte zit dus altijd een doorn verborgen. Mensen die een belofte van God ontvangen hebben, worden zulke arme en ellendige mensen, dat zij met zelfverlies gaan betrouwen op de Naam des Heeren. Paulus bad driemaal om van die doorn uit zijn vlees verlost

te worden, maar de Heere zeide: *“Mijn genade is u genoeg.”* Nu, daar had Paulus ook genoeg áán, maar hij had er eerst genoeg ván en bad om ervan verlost te worden. Paulus kreeg dus een roos van een belofte. Maar rozen hebben doornen. Rozen kunnen niet met de blote hand worden gegrepen. Rozen moeten ook veel gesnoeid worden. Want zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien. Paulus’ schild was de genade van Christus. En daar heeft Gods volk meer dan genoeg aan. Maar ziet u nu dat dit gepronk met die droogboeketjes allemaal boerenbedrog is? Je kunt toch niet met een ruiker bloemen voor God verschijnen, met eerbied gesproken?

Wat betekent het schild des geloofs nog meer?

Nu, het schild des geloofs is vooral een wapen dat gebruikt wordt tegen de boogschutters.

“Want Elam¹ heeft den pijlkoker genomen, de man is op den wagen, er zijn ruiters; en Kir² ontbloot het schild.” Jes. 22:6.

Kir is er op voorbereid, om de strijd tegen Elam op te nemen. Want hij ontbloot het schild. Het schild

1. Elam is de oudste zoon van Sem. De Elamieten zijn de bewoners van het hoogland ten oosten en noordoosten van Babylonië. Het zijn de Perzen en Meden, die de wapens ter hand namen, om het joodse land aan te vallen. Zij waren een krijgshaftig volk, dat vooral goede boogschutters bezat.

2. Kir was een voortreffelijke stad in Medië. Tiglatpileser III voerde de inwoners van Damascus naar Kir. 2 Kon. 16; naar de profetie van Amos.

was een verdedigingswapen, dat altijd bekleed was met een natte vacht, om de vurige pijlen van de vijand te kunnen uitblussen.

De pijlen werden meestal in pek gedoopt en in brand gestoken, om vervolgens te worden afgeschoten, zodat er in de gelederen van de tegenpartij brand ontstond.

Kir ontbloot het schild, omdat het waarschijnlijk een strijd verwacht van man tegen man. Men ontblootte dan het schild, zodat de vijand zijn zwaard er tegen kapot sloeg.

“Rust het schild en de rondas toe, en nadert tot den strijd!” Jer. 46:3.

Voor een strijd is voorbereiding en oefening nodig. Dat geldt ook voor de goede strijd des geloofs. We hebben daar een schild bij nodig, *met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.*” vs. 16. Maar als God ons ten Schild is in het strijdperk van dit leven, dan hoeven we echt geen schild mee te nemen. Dan gaat David zonder schild de reus Goliath tegemoet. Goliath had echter een wapenrusting van allure: *“En hij had een koperen helm op zijn hoofd, en hij had een schubachtig pantsier aan; en het gewicht van het pantsier was vijf duizend sikkelen kopers; En een koperen scheenharnas boven zijn voeten, en een koperen schild tussen zijn schouders; En de schacht zijner spies was als een weversboom, en het lemmer zijner spies was van zeshonderd sikkelen ijzers; en de schilddrager ging voor zijn aangezicht.”* 1 Sam. 17:5- 7.

Saul had die man eens gade geslagen en kwam tot de slotsom dat hij maar beter in zijn tent kon blijven, want tegen deze reus was niet te vechten.

Saul zat te bibberen in zijn tent. Hij had het lef niet om met Goliath te onderhandelen, laat staan te vechten.

“David daarentegen zeide tot den Filistijn: Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen, den God der slagorden van Israël, Dien gij gehoord hebt.” 1 Sam. 17:45.

O, wat zet David menig kind van God beschaamd. Hij mocht zich verlaten op de Heere, terwijl Saul en zijn leger werkeloos toekeken. Maar David had al een beetje van die geloofsoefeningen in de velden van Efratha ontvangen. Daar had hij zichzelf weleens als een schild voor een leeuw of beer geplaatst, die zijn schapen dreigden te verscheuren. En daar was hij niet beschaamd mee uitgekomen, want hij had hen in de Naam des Heeren verhouden.

Nu was de Heere David een Schild, en dat had Goliath niet in de gaten, maar het werd hem zeer noodlottig.

Als wij verwaardigd worden om het voor de eer en de zaak des Heeren op te nemen, dan zullen we daar nooit beschaamd mee uitkomen. Want God zegt: *“Die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.” 1 Sam. 2:30.*

Ik heb wat ellendige uitkomsten gezien, van mensen

die God wel dachten te kunnen versmaden. Versmaden betekent: *verachten*. Als mensen Gods werk met opzet verachten, dan eindigt dat bijna altijd in zelfmoord, of in een afgrijselijke dood.

Daar is Goliath ook achter gekomen. Hij dacht God te kunnen versmaden, maar heeft dat met een smadelijke dood moeten bekopen.

Maar David zong echter het overwinningslied van de strijdende Kerk op aarde: *“Want God is ons ten Schild in ‘t strijdperk van dit leven.”*

Dat zien we ook schoon verklaard in het leven van Abraham.

God zegt tot Abram: *“Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.”* Gen. 15:1.

De Heere is een vurige Muur rondom degenen die Hem vrezen. Hij beschermt de Zijnen voor de listige omleidingen des duivels, zolang zij gaan in de weg van geloofs-gehoorzaamheid. Gaan zij moedwillig uit de weg die God hen bevolen heeft, dan zullen zij met Jona in een bange nacht terecht komen. Jona heeft het in de buik van de vis uitgeroepen: *“Daar Uw golven, daar Uw baren, mijn benauwde ziel vervaren.”*

Maar Jona heeft het uiteindelijk toch met de psalmdichter opgezongen, toen hij door de vis op het droge werd uitgespuwd: *“Want God is ons ten Schild in ‘t strijdperk van dit leven.”*

Daar moest Jona het van hebben, daar moet al Gods volk het van hebben. God is echter ook Zijn volk ten Schild, als het gaat op dwaalwegen. En hoewel de

weg terug meestal niet aangenaam is voor het vlees, God verlaat Zijn volk nooit.

Het schild des geloofs ziet dus op de beoefening van het geloof. Als het geloof niet in de beoefening is, dan heeft de duivel gedurig vat op een ziel. Dan laat zo'n ziel zich weer onder de Wet blazen. De vurige pijlen des duivels worden dan niet meer met het schild des geloofs afgeweerd, maar verwonden hem tot bloedens toe en hij krijgt een duisternis over de ziel.

In het begin hebben we gezegd dat het de duivel om het even is, wie en wat hij gebruikt om Gods werk verdacht te maken en om Gods volk te laten hoereeren met haar eerste man. De beoefening des geloofs is dus nodig om de vurige pijlen van de boze te kunnen uitblussen, zodat het niet terug keert naar haar eerste man.

“Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen.” Hebr. 10:38.

‘Het geloof is een onrustig ding. Er gebeurt altijd wat’, zei Luther.

Iemand die zegt te geloven en niet kan vertellen wie God voor Hem is voor de tijd, heeft dus niet het ware geloof. Gods volk kan er bij tijd en ogenblik van zingen: *“Want God is ons ten Schild, in ‘t strijdperk van dit leven.”*

Het schild des geloofs biedt dus een schuilplaats voor een bestreden ziel. *“Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.” Ps. 91:1.*

Het schild des geloofs beschermt ons tegen de aanvallen van de satan. Het geloof rust op Christus en Zijn gerechtigheid. Het geloof maakt bergen vlak en zeeën droog. Het geloof ziet niet op de omstandigheden, maar op God.

“Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”
Hebr. 11:1.

Het geloof gelooft! Het geloof is de hoogste activiteit in het Evangelie en een lijk voor de Wet.

Het schild des geloofs heeft twee functies. Het weert de vurige pijlen van de bozen niet alleen af, maar het blust het vuur ook uit.

De pijlen van de bozen zijn vurige pijlen. Het zijn pijlen die in de hel zijn heet gestookt. Het zijn pijlen die je alleen maar kunt uitblussen door het schild des geloofs. Het zijn zulke venijnige pijlen, dat ze je niet alleen verwonden, maar ook een verwoestende uitwerking hebben. Je kunt die pijlen van de bozen vergelijken met de zogenaamde dum-dum kogels. Die verwonden niet alleen, maar die verwoesten ook, omdat zij, eenmaal in het lichaam gekomen, roteren, en een verwoestende uitwerking hebben. Het ongelooft laat het schild des geloofs zakken en legt het oor te luisteren aan de influistering van de duivel.

Er is niets zo verwoestend voor het genadeleven, dan dat men, zoals Eva, acht slaat op hetgeen de duivel zegt. *“Is het wel dat God gezegd heeft....?”*

Dat zijn de vurigste pijlen, met de meest verwoestende werking.

Het ware geloof heeft nog een kenmerk. Het is namelijk door de liefde werkende. Kwaad moet je met kwaad bestrijden. Dat geldt natuurlijk niet in het genadeleven in de vorm van een vergelding, maar wel in figuurlijke zin.

“...want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN.” Hoogl. 8:6.

De liefde wordt hier voorgesteld met vurige kolen en vlammen des HEEREN. De vurige pijlen van de duivel worden geblust in de vlammen des HEEREN. Het hellevuur wordt door het hemelvuur verteerd. De liefde is de bestendigste metgezel in het leven der genade. Want het geloof gaat straks over in aanschouwen. Maar de liefde blijft tot in eeuwigheid. Er is geen sterker wapen in de goede strijd des geloofs, dan de liefde. *“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?”* De liefde van Christus is dus verweven met het geloof, om meer dan overwinnaar te zijn in Hem. Kom, laten we er eens van zingen, uit de derde Psalm, daarvan het tweede vers.

*“Maar, trouwe God, Gij zijt
Het Schild, dat mij bevrijdt
Mijn eer, mijn vast betrouwen.”
Op U vest ik het oog;
Gij heft mijn hoofd omhoog,
En doet m’ Uw gunst aanschouwen.
‘k Riep God niet vruchtloos aan;
Hij wil mij niet versmaân*

*In al mijn tegenheden;
Hij zag van Sion neer,
De woonplaats van Zijn eer,
En hoorde mijn gebeden.”*

“En neemt den helm der zaligheid....” vs. 17.

Een helm heeft dezelfde functie als een schild, maar met een andere werking. Het schild ziet op het geloof, dat door de liefde werkende is, maar de helm ziet op de hoop. Dat zijn de drie vruchten van de wedergeboorte: *Geloof, hoop en liefde*.

Dat heeft Bunyan zo kostelijk verwoord in de Christenreise naar de eeuwigheid.

Christen reist met Hoop naar de hemelstad, en dan komen zij bij de rivier des doods. Dan ontvangt Christen alle hoop en dreigt hij weg te zinken in de golven en de baren, die zijn benauwde ziel vervaren. Maar dan richt Hoop zijn metgezel uit het water op. En even later voelt Christen weer grond onder zijn voeten. Zo is de hoop een middel om het geloof weer in beoefening te brengen.

De helm wordt in dit gedeelte gebruikt voor het symbool van de hoop. Een niet onbelangrijk wapen, het beschermt namelijk het hoofd. In het hoofd zitten de hersenen, de besturingscentra van het gehele lichaam. Iemand zonder denkvermogen leeft als een stuurloos schip, dat heen en weder geslingerd wordt door allerlei wind van leer. Zo'n mens leeft dus als een schip zonder roer. Je kunt een volwaardig schip hebben, met de modernste apparatuur aan boord,

maar zonder een roer is het modernste schip waar-
deloos en tot geen enkel nut. Zo is het ook in het
leven des geloofs. Het geloof kan niet zonder de
hoop, want de hoop oefent een mens in de ver-
draagzaamheid van het kruis. Het oefent de gelovi-
ge in de lijdzaamheid om de zaligheid met lijdzaam-
heid te verwachten.

*“Maar indien wij hopen, hetgeen wij niet zien, zo ver-
wachten wij het met lijdzaamheid.” Rom. 8:25.*

U ziet dat de hoop niet gemist kan worden. Want als
wij geen lijdzaamheid hebben, dan hebben we ook
geen bevinding, want dat is een vrucht van de lijd-
zaamheid des geloofs.

Hoe kom ik daar nu aan, schrijver?

Vraag maar naar de Heere en Zijne Sterkte, want Hij
is het alleen, Die uw heil kan bewerken. Zoek daar-
om dagelijks Zijn aangezicht. Niet als een penning
om genade te kopen, maar om onvoorwaardelijk
aan de zijde Gods te vallen. Ik kan u niets geven en
ik wil het niet ook, want het is en blijft een vrije
genadegift. En waar genade valt, daar valt zij vrij.

De helm dient tot bescherming van onverhoedse en
onvoorziene aanvallen. Een soldaat zonder helm is
veel te kwetsbaar in de strijd. De helm geeft hem een
stuk weerbaarheid, ook in de meest gevaarlijke situ-
aties. Een soldaat in het leger heeft een helm op, in
de hoop dat de kogels hem niet zullen deren. Dat is
geen misschientje, maar een gegronde hoop. De
helm ketst namelijk elke kogel af. Daarom blijft hij

in leven. De helm beschermt het hoofd. Het hoofd is het hóógste deel van een mens. Dat ziet op de zaligheid. De zaligheid is het het hoogste goed dat wij kunnen verkrijgen.

Zo is het ook met de helm der zaligheid. Alleen is er wel nuchterheid geboden, want we zijn maar mensen van de dag. Maar niet als degenen die geen hoop hebben.

“Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.” 1 Thess. 5:8.

De helm ziet dus op de hoop, als onmisbaar onderdeel in het leven des geloofs. Het geloof is geen mischientje, maar een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet. Dat is niet eerst zien en dan hopen. *“De hoop die gezien wordt is geen hoop.”* De hoop in het geloofsleven is een vaste hoop. De Kerk wordt in hope zalig, zij wordt zeker zalig. De hoop is het anker der ziel.

Dat betekent dus ook dat de Kerk geoefend moet worden om van de vergankelijke dingen af te zien.

O, wat kleeft onze ziel toch menigmaal aan het stof. Wat zijn we doorgaans toch druk met een juk ossen, of met onze akkers. Maar Ledeboer had er van af leren zien, hoewel hij in de natuur rijk bemiddeld was. Hij had vele akkers, maar had zijn hart gezet op de gunst van God, die hem meer waard was dan alle goud, geld en goed van deze aarde. “Eén kus van Jezus’ mond, is mij meer waard dan al die zwarte

grond.” Dat was zijn wens, die hij ook verkregen heeft. En dat wordt ook hier op aarde genoten, ja, voor Zijn troon en hier beneden.

“Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus.” Tit. 2:13.

Dan wordt het uitzien geboren. Een uitzien naar die dag, om de Koning te zien in Zijn schoonheid. Gods kinderen krijgen heimwee naar huis, naar het Vaderhuis met de vele woningen, naar de plaats waar Christus is, met al de heiligen.

Hier op aarde moeten zij nog leven met de helm der zaligheid, maar straks zullen zij de kroon der heerlijkheid ontvangen, niet om die kroon op het hoofd te zetten, maar om die aan Zijn gezegende voeten te werpen, om Hem te verheerlijken, uitroepende: *“Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging.” Openb. 5:12.*

Bij Christus werd een kroon van doornen op Zijn hoofd gedrukt, om voor Zijn volk de kroon des levens te verwerven. De helm der zaligheid gaat straks over in de kroon des levens. Want in de hemel is er geen goede strijd meer, daar wordt de wapenrusting afgelegd. Daar houdt de drijver op. Daar vinden de vermoeiden rust, eeuwige rust aan de borst van Christus. Zalig vooruitzicht. Hier een verlangen, een heimwee, een hongeren, een dorsten naar de gerechtigheid van Christus. Straks genieten, rusten, zingen van de Rots van mijn behoudenis.

Mijn Toevlucht en mijn Hoog Vertrek.
Kom, bestreden ziel, zing eens met me mee:

*“Dat Isrel op den HEER’ vertrouw’;
Zijn hoop op Gods ontferming bouw’,
En stil berust’ in Zijn beleid,
Van nu tot in all’ eeuwigheid.”*

Nu rest mij nog een wapen te verklaren, namelijk *het zwaard des Geestes, hetwelk is het Woord Gods. vs. 17.* Het zwaard is wel één van de belangrijkste wapens in de strijd. Tot nu toe hebben we bijna alleen de defensieve wapens besproken, maar nu gaat het over het zwaard. Dat is niet alleen een wapen om mee te verdedigen, maar ook om mee aan te vallen. Het is een effectief wapen in de strijd.

Ik heb onlangs het zwaard van Grote Pier³ gezien, in Kimsverd. Alle mensen, wat een zwaard was dat. Het had een lengte van 2.30 meter! De manier waarop Grote Pier zijn zwaard hanteerde, bepaalde mij bij het zwaard des Geestes. Grote Pier hanteerde het zwaard met twee handen. Hij sloeg er twee kanten mee op. Hij benutte dus beide kanten. Daar kreeg ik een les uit.

Het zwaard is een wapen dat aan twee kanten geslepen is, dus aan twee kanten snijdt. Het zwaard wordt hier vergeleken met het Woord Gods. Het

3. Grote Pier (eig. Pier van Heemstra; gest. 1520) Fries zeerover in dienst van Karel van Gelre. Schrik van de Zuiderzee; plunderde Medemblik, Alkmaar en Hoorn. Is wel de eerste Watergeus genoemd.

Woord Gods is scherp aan twee kanten. *“Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten.”* Hebr. 4:12.

Het Woord Gods snijdt dus naar twee kanten. De Wet is scherp, maar het Evangelie is nog scherper. De Wet is de ene kant van het zwaard en het Evangelie de andere kant. Het Woord Gods is het zwaard des Geestes in de hand van Christus. Hij ontdekt met de snede van de Wet en slaat alles neer wat schuldig is. Maar met de snede van het Evangelie snijdt Hij de wortels door van de oude Adam, om de afgehouden rank als een ent in de ware Wijnstok te planten.

Tegenwoordig slijpt men de scherpe kanten van de Wet af, zodat de Wet niet meer doodt en verdoemt, en van het Evangelie maakt men een noodverband, zodat het Evangelie niet meer vrijspreekt. De Bijbel wordt dan een soort S.O.S.-boek, een eerste hulp bij ongelukken. Maar dat lees ik niet in Hebreë 4:12. Want de Wet snijdt alles van de mens weg, en het Evangelie snijdt ook nog eens het hart aan stukken.

Ik dacht dat het Evangelie juist liefelijk was.

Nou, vindt u het dan niet liefelijk dat mijn hart in stukken breekt door het Evangelie?

Ja, maar ik word elke zondag in mijn liefde bevestigd.

Dan moet u zich maar eens afvragen of u uit de mens of uit het Evangelie bediend wordt!

‘Het Evangelie is liefde’, zeggen de mensen tegenwoordig.

En dat is waar, hoor, maar dat lieve Evangelie is zo scherp, dat het mijn hart in stukken snijdt. Omdat het Evangelie dieper ontdekt aan Gods liefde en trouw voor een goddeloze hoop, dan de Wet, die alleen maar vervloeken kan. De Wet is tégen moordenaars, hoeren en tollenaars, maar het Evangelie is vóór moordenaars, goddelozen, hoeren en tollenaars. Staat uw naam in het rijtje?

Nou, ik vind dit toch wel het toppunt.

Kwam het voor u maar eens óp de punt van die top, want dan zult u wel van uw voetstuk afvallen.

Het zou uw gelukkigste dag wezen. Maar daar briest alles van een mens tegenin. Het Woord Gods is dus een tweesnijdend scherp zwaard. Het zwaard des Geestes, dat is het Woord Gods. Het is de mond Gods. Het is de mond van Christus, door de Heilige Geest.

De wereld zal geoordeeld worden door het zwaard Zijns monds. *“En uit Zijn mond ging een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenen slaan zou...”* Openb. 19:15.

O, degenen, die Zijn stem niet hebben gehoord in de vrijspraak door het Evangelie, zullen Zijn stem horen als een stem van vele wateren. Dan zal Zijn stem uw hart in stukken rijten. Dan zal Zijn stem uw

bloed in de aderen doen stollen. Dan zal Zijn stem zijn gelijk gloeiend metaal, waarmee Hij u in de eeuwige verdoemenis zal wegsmelten, omdat gij niet gewild hebt, dat Hij Koning over u zou zijn. Dan zal Zijn stem u verdoemen: *“Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is.”* Matth. 25:41.

Ik bid u: *“Laat u met God verzoenen!”*

Morgen kan het reeds te laat zijn. Het is nu nog het heden der genade, de welaangename tijd, de dag der zaligheid.

Kom, leg uw hoofd maar op het blok. Verloren is het toch al. Of moet het wraakzwaard van de goddelijke gerechtigheid u in der eeuwigheid treffen? Ik snijd u de pas af, ik moet u spreken, of u het horen wilt of niet. Christus is een gewillige Zaligmaker. U hoeft niets te hebben dan uw eigen verdoemenis. Onder-schrijf uw eigen vonnis en val voor deze Koning in het stof, op genade of ongenade. Hij is een zeer barmhartig en genadig Koning. Hij is zo gewillig om u te wassen met Zijn dierbaar bloed.

U moet het niet drijven, want ik ben onmachtig om het van God te verliezen.

Ik lees heel iets anders op uw voorhoofd.

Wat leest u daar?

Er staat op uw voorhoofd geschreven: *‘Ik wil niet, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust.’*

Lezer, bedrieg uzelf niet. U gaat voor 100% door

eigen schuld verloren, als u op deze grote zaligheid geen acht slaat. Ieder mens staat voor 100% schuldig aan de wet, maar ook voor 100% schuldig aan het Evangelie. Christus is echter een volkomen Zaligmaker voor een volkomen verloren zondaar. Zijn bloed reinigt van alle zonden. Het wraakzwaard van de goddelijke gerechtigheid heeft Hij in Zijn Middelaarshart opgevangen. *“Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.” Zach. 13:7.*

Christus heeft voor Zijn volk de last van de toorn Gods over de zonden gedragen. Hij heeft de volle prijs van Gods verdoemend recht betaald. Hij heeft met Zichzelf betaald en de zonden verzoend. Hij is ingegaan met Zijn eigen bloed, in het binnenste heiligdom. Hij heeft de Vader bevredigd. De toorn geblust en een eeuwige verlossing teweeg gebracht.

Waar kan ik Hem vinden?

“Kom, en zie...” U hoeft Hem niet te vinden, want Hij is een zoekende Zaligmaker. Hij zoekt én vindt. Want Hij is gekomen om te zoeken én zalig te maken wat verloren was. Een echt verloren mens weet nog maar één ding: *“Geef mij Jezus, of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.”*

Iemand die buiten de kennis van Christus meent zalig te worden, die bedriegt zich voor de eeuwig-

heid. Met minder kan het niet, meer hoeft niet, maar met minder ben ik ook niet tevreden.
Zoeken kan ik Hem niet. Stelen wil ik Hem niet.
Aannemen lukt me niet. ‘Geloof maar’, gaat niet.

Wat wilt u dan?

Ik wens niets anders te weten, dan Jezus Christus en
Dien gekruisigd.

Hoe komt u aan Hem?

Onze Koning is van Isrels God gegeven.

Hoe ging dat in zijn werk?

“En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand; en uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard; en Zijn aangezicht was, gelijk de zon schijnt in haar kracht. En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij legde Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.” Openb. 1:16-18.

Kent ú Hem lezer?

“Het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.”

Gods Woord is onfeilbaar geïnspireerd door de Heilige Geest. Christus’ Woord is het Woord Gods. Het is het getuigenis van Jezus, dat is de Geest der profetie. Gods Woord is het getuigenis des Geestes

door de mond van Christus.

Hebben wij Christus wel eens in ons hart horen spreken? Hebben wij Zijn zoete influistering wel eens in ons hart gehoord? Zijn wij door de hemelse vertroostingen wel eens verblijd geweest, zoals de Psalmddichter? *“Uw Woord kan mij, ofschoon ik alles mis, door Zijne smaak én hart én zinnen strelen.”* Ps. 119:84. *ber.*

Ik kreeg onlangs een boek ter bestudering, onder redactie van enkele Bonders. Maar al studerende kwam ik tot de conclusie dat de titel van dat boek niet deugt. De titel luidt: *‘Geground geloof’*. Het ware geloof is echter gegrond op de gerechtigheid van Christus. De rechtvaardigmaking in Christus is de grondslag van de heilsleer. Men vond het niet nodig om de rechtvaardigmaking uitvoerig te behandelen. Dat is schijnbaar een gepasseerd station. Dat boek is geschreven door doctors en professoren in de theologie. Maar hun visie is op vele plaatsen geen vlees en geen vis, ja, zelfs verwerpelijk. Het is een wetenschappelijke doordenking van de hedendaagse gereformeerde geloofsleer, waar ik echter niet veel om geef. Het grootste deel van de inhoud van het boek heeft ook weinig met het ware geloof te maken. En natuurlijk, er staan ook aardige dingen in, maar ik proef in al dat aardige geen streep Godzaligheid. Het boek bestaat voor een groot deel uit een aaneenrijging van citaten, aangevuld met een ‘geen vlees en geen vis’ visie. Een óngegrond geloof dus.

U bent aardig aan het hakken, schrijver.

Nee, waarde lezer, ik heb, met Paulus, niet de strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Nu, er zitten wat geestelijke boosheden in dat boek. Gods Woord zou, volgens één van de auteurs, voor 100% Goddelijk Woord zijn, en voor 100% menselijk woord, en geschreven zijn door schrijvers die in hun herinnering weleens tekort schoten. (hfst. II). Maar dat is toch wel een miskenning van het Schriftgegeven uit 2 Tim. 3:16 : *“Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.”* En ook wat er in 2 Petr. 1:21 staat, spreekt dit tegen: *“Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.”*

Gods Woord is dus voor 100% goddelijk en wordt in de mens verheerlijkt, zowel wat betreft de voltrekking van de rampzaligheid aan de goddelozen, als de schenking van de zaligheid aan de uitverkorenen. Het vleesgeworden Woord is echter voor de Joden een ergernis en voor de Grieken een dwaasheid.

De *organische inspiratieleer* zou, volgens één van de auteurs, betekenen dat Gods Woord, niet woord voor woord zou zijn ingegeven. Maar als dat niet waar is, dan is Gods Woord niet goddelijk, maar menselijk, en dat wil een mens toch zo gaarne. De mens op de troon, en God als het stof zijner voeten. Gods Woord is wel woord voor woord ingegeven,

want de bijbelschrijvers waren het bezit van de Heilige Geest, Die de auteurs alle woorden in hun verstand en herinnering gegeven heeft.

“En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is.” Openb. 22:19.

Dat is toch duidelijke taal, niet? Men leze ook de Dogmatiek van bijvoorbeeld ds. G. H. Kersten er op na; deel I, op pag. 33, daar ben ik het volledig mee eens, want wat daar staat is gegrond op Gods heilig en onfeilbaar Woord.

Ik geef u nog een misdracht uit *“Gegronde Geloof”*. Ik citeer (pag. 88): “Meer nog dan in het Nieuwe Testament komen we in de het Oude Testament de volle breedte van het leven tegen. Hier is plaats voor de menselijke klacht, de twijfel, de strijd; de menselijke gevoelens en belevingen. Prediker, met zijn scepsis en vertwijfelingen. *Hooglied, met de sexualiteit en zuivere erotiek.*” !!⁴

Banaal en godslasterlijk, wat deze auteur zegt over het Hooglied. Het Hooglied van Salomo meent hij in natuurlijke zin te moeten verklaren, maar dat is een uitvinding van de duivel. Salomo vertolkt in het Hooglied het geestelijke gemeenschapsleven tussen de Heere en Zijn volk. Het betreft de omgang tussen Christus, als Bruidegom, en Zijn Kerk als Zijn Bruid. Genoeg hierover. De waarheid van Gods Woord zal

4. *Cursief gedrukte zin - GPPB*

zegenvieren, want Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en het zal geen duimbreed wijken.

Het zwaard des Geestes is dus een veelzijdig wapen, waardoor de gelovigen in staat gesteld worden om hun bekering te bewijzen.

Mis!

Om hun geloof te verdedigen.

Ook niet!

Om een kind van God te worden.

Dwaasheid!

Het zwaard des Geestes is een veelzijdig wapen, waardoor de gelovigen in staat gesteld worden om het Woord te laten spreken, zoals Christus het Woord aan het Woord liet, toen Hij door de duivel verzocht werd. *“Er staat geschreven...”*

De duivel tracht dikwijls met Bijbelteksten de mens te verleiden om God te verzoeken.

Hoe komt het toch dat Gods kinderen de duivel kunnen wederstaan, als zij het zwaard des Geestes mogen hanteren?

Omdat het Woord Gods het einde van alle tegenspraak is. Ook voor de duivel.

Als de duivel Jozua wijst op zijn vuile klederen, dan komt hij met de Wet. ‘De duivel had gelijk’, zeggen er velen. Maar dat is niet waar. De duivel liegt altijd, ook al komt hij met de waarheid, want hij is de vader der leugenen van de beginne. Jozua had wel vuile

klederen. Maar de Heere schold de duivel in Zijn Naam, want Jozua was als een brandhout uit het vuur gerukt. Jozua en al Gods kinderen zijn gewassen door het bloed des Lams. Zij mogen hun vuile klederen inleveren en ontvangen het witte kleed van de gerechtigheid van Christus. Toen heeft Jozua gezongen: *“Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidgom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap.”* Jes. 61:10.

U haalt nogal wat teksten aan, schrijver.

Schrift met Schrift vergelijken is altijd nog de beste weerlegging. Christus Zelf heeft Zijn tegenstanders, zelfs de duivel, op de Schrift gewezen en met de Schrift wederstaan. Maar ook de levende Kerk heeft Hij in de Schrift onderwezen. *“...en die zijn het, die van Mij getuigen.”* Joh. 5:39. Zie maar naar de Emmaüsgangers. Christus verbergt Zich in het Woord, opdat we Christus zouden kennen door het gepredikte Woord, en in de sacramenten. Want Hij verklaart Zich door Woord en Geest, opdat we Hem zouden kennen en de kracht Zijner opstanding in de wegschenking van Zijn Persoon. Hij maakt Zich bekend in de breking van het brood en het drinken van de wijn. Zijn lichaam en Zijn bloed geven een milde overvloed van Zaligheid.

Christus' mond is dus het zwaard des Geestes, zowel

in de beloften, als troost voor de Zijnen, als in de bedreigingen voor de ongehoorzamen.

De gelovigen worden voorbereid om dat zwaard te hanteren. Dat betekent niet alleen Gods Woord onderzoeken, maar door Woord en Geest bediend te worden, opdat wij onze tegenpartij kunnen wederstaan.

Dan wijst Paulus er tenslotte op, dat wij dat moeten doen *met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen.*” vs. 18.

Wat bedoelt de apostel hier?

Alle bidding, wil zeggen: Alle soorten van gebed. Want dat wapen kan in het geheel niet gemist worden in de wapenrusting Gods. Het gebed is in het leven des geloofs wel hét wapen te noemen, waarin alle wapens begrepen zijn.

*“Twist met mijn twisters, Hemelheer’;
Ga mijn bestrijd’ren toch te keer;
Wil spies, rondas en schild gebruiken,
Om hun gevreesd geweld te fnuiken;
Belet hun d’ optocht, treed vooruit;
Zo worden z’ in hun loop gestuit.
Vertroost mijn ziel in haar geweën,
En zeg haar: ‘k Ben uw Heil alleen.”*

Wat voor soorten gebed worden hier bedoeld?

Gebed voor ziel en lichaam, voor de heiligen, voor

de onbekeerden, voor de vijanden, voor de zieken, voor de overheden, voor land en volk, voor kerk en staat, voor Gods knechten, voor de kinderen, voor de ouders, voor de ouden van dagen, voor de eenzamen, voor de wezen, voor de weduwen, voor de weduwnaren, voor het gehandicapte leven. Gebed om een gebed, gebed om alle noodddruft, gebed om de doorwerking van de Heilige Geest, gebed om staande te blijven, gebed om vernederende genade, gebed om de uitbreiding van Gods Koninkrijk, gebed om door de Geest Gods geleid te worden.

De discipelen zeiden: *“Heere, leer ons bidden.”*

“En Hij zeide tot hen: Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde. Geef ons elken dag ons dagelijks brood. En vergeef ons onze zonden; want ook wij vergeven aan een iegelijk, die ons schuldig is. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze.” Luk. 11:2-4.

We gaan besluiten. De apostel wijst de levende Kerk op een Evangelische plicht van een nabije omgang met God in de weg van het gebed. Dat heeft niets met 'wettisch' te maken, want het is een Evangelisch bevel, waartoe al Gods kinderen geroepen zijn. In de weg van de Evangelische gehoorzaamheid, zal God aan Zijn verbond gedenken, opdat het Woord Gods met alle vrijmoedigheid gepredikt worde, Zijn Naam tot eer, en onze zielen tot zaligheid.

We willen nog zingen van het zwaard des Geestes,
en van de Held, Die met dat zwaard weet te strijden,
waardoor Hij al Zijn vijanden zal verslaan.

*“Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
En vallen voor Hem neer.
Al ‘t heidendom Zijn lof getuigen,
Dienstvaardig tot Zijn eer.”*

De Leeuw uit Juda's stam heeft overwonnen. Hij heeft de leidsels van het wereldbestuur in handen. Want Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Gods volk is daarom het meest beschermde volk ter wereld. Want het ligt voor rekening van een Ander, Wiens werk volkomen is.

Volk van God, u kunt niets voor God doen, want dat heeft Christus voor u gedaan. Hij heeft als Profeet, Priester en Koning de strijd goed gestreden. U kunt alleen door vrije genade achter Christus aan komen, om geoefend te worden in de goede strijd des geloofs, om te leren dat Hij voor u strijdt en dat gij stille zult zijn. Niet stil zijn met de mond. U kunt toch niet zwijgen over Uw dierbare Heere Jezus, kind van God? *“k Zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik Hem verwacht....”* Maar u moet niet voor uzelf strijden.

Wat genade?

God laten werken, Hem aanprijzen, Zijn lof vertellen en uzelf van de lijst laten schrappen.

Kom, laten we eens met een uitgestreden Pelgrim meezingen, van de Held, Die het zwaard des Geestes nooit in de schede heeft, maar altijd het Woord recht snijdt, tot zaligheid van hen die Hij geroepen, gerechtvaardigd en geheiligd heeft, en ten laatste ook verheerlijken zal.

Psalm 45:2.

*“Gord, gord, o Held, Uw zwaard aan Uwe zijde,
Uw blinkend zwaard, zo scherp gewet ten strijde;
Vertoon Uw glans, vertoon Uw majesteit;
Rijd zegenrijk in Uwe heerlijkheid
Op ‘t zuiv’re Woord der waarheid; rijd voorspoedig;
En heers alom rechtvaardig en zachtmoedig;
Uw rechterhand zal ‘t Godd’lijk rijk behoên,
En in den krijg geduchte daden doen.”*